

DE Schapershut

De Schapershut.

DE
SCHAPERSHUT

EEN VERHAAL

omgewerkt door

L. VAN DER SCHOEPE.

STEENBRUGGE.
A.-J. WITTERYCK, Drukker-Uitgever,
Groote Laan, 166.

—
1934.

EIGENDOM VAN DEN UITGEVER.

DE SCHAPERSHUT.

I.

Het dorpje Waldstein — wij veranderen den echten naam, omdat verscheidene personen, die in dit verhaal voorkomen, mogelijk nog in leven zijn — een dorpje dus, dat wij Waldstein zullen noemen, is mogelijk de minst aanzienlijke en minst bekende gemeente van Luxemburg.

Gelegen tusschen twee heuvelen van het Ardennen-gebergte, schijnt alle gemeenschap tusschen dit dorpje en de omliggende streek afgesneden, zoo smal zijn de steenachtige wegen, die naar Waldstein geleiden.

Klaarblijkelijk werden zij enkel door de velden en weiden aangelegd om de vlijtige landbouwers het vervoer van den oogst naar hun nederige woningen te vergemakkelijken, en werd daarbij niet eens gedacht, dat het mogelijk zou wezen, dat andere gespannen ooit die afgelegen baan zouden inslaan, dan de zware karren, die met groote moeite de ladingen hooi of koren overbrengen.

Ook is het geen kleine gebeurtenis in het dorp, wanneer al eens enkele malen een reiziger den moed heeft om den moeilijken tocht naar het vergeten dorpje te ondernemen.

De dag waarop ons verhaal aanvang neemt, is een dier gedenkwaardige tijdstippen.

Een fraai rijtuig is den steenachtigen weg opgereden ; het nadert, wel langzaam, maar toch komt het vooruit ; dat bewijst het fel geschok, dat elk oogenblik de oneffenheden der baan aan het rijtuig doen ondervinden ; nog een beetje geduld, en dan zal men kunnen oordeelen of de drie personen, die men min of meer duidelijk daar binnen ontwaart, « lieden van beteekenis » zijn.

Reeds staat de dorpsjeugd op den loer ; en de ouders,

wien zij het groote nieuws zijn gaan aankondigen, vinden het voorval belangrijk genoeg om hun werk te laten staan en insgelijks, op het schoolplein, de prachtige berline te komen zien voorbijrijden.

Doch de nieuwsgierigen worden in hun verwachting bedrogen ; want het rijtuig zwenkt links van de baan af en rijdt een dreef in, welke naar een groot huis geleidt ; de dorpelingen moeten het tot hun groot spijt, opgeven de rijke vreemdelingen van nabij te beschouwen, toch hebben de vorsten kunnen bemerken, dat het een dikke heer en twee dames zijn.

Het huis, dat aan het einde der dreef stond, en dat in het dorp « het kasteel » genoemd werd, was ontegensprekelijk de prachtigste woning van de streek ; nochtans was ze sinds vier jaar onbewoond, hetzij dat de gemeenschap met de buitenwereld te moeilijk gevonden werd, hetzij dat het al te woeste uitzicht van de streek de liefhebbers van landhuizen had afgeschrikt.

Te oordeelen echter naar de uitdrukking van genoegen, die de dikke heer blijken liet, toen hij, na het ijzeren hek geopend te hebben, zijn rijtuig den breedten voorhof liet oprijden, mocht men zich verzekerd houden, dat hij zich niet storen zou aan zulke geringe zwaarigheid en dat hij reeds het hevig schokken had vergeten, dat hij onder den weg had moeten verduren.

« Veertig duizend frank voor zulk een eigendom ! maar dat is waarlijk voor niets, beste vrouw ! » riep hij uit : « hier ten minste zullen wij de heeren van de streek zijn. »

« Die reden alléén zou mij reeds aanzetten om u te raden zoo spoedig mogelijk den koop toe te slaan », antwoordde de dame, tot wie de heer het woord had gericht ; « doch laat ons nu de binnenplaatsen eens in oogenschouw nemen », ging zij voort « en daarna den tuin, het boschje, de velden : wij zullen dan eens bij benadering berekenen hoeveel het kosten zal om dit alles in goeden staat te brengen, en dan kunt gij morgen de koopakte teekenen. »

Gedurende dit gesprek was de derde persoon uit het rijtuig gestapt : deze was een negen- of tienjarig meisje, dat een voor haar ouderdom tamelijk droefgeestig en tevens verstandig gezichtje had.

Zij volgde haar ouders op den voet overal waar zij gingen, hoorde al den lof welken zij het fraaie landgoed toezwaaiden, doch niets in haar voorkomen duidde aan, dat zij in hun geestdrift deelde.

Ten slotte ergerde de moeder dit soort onverschilligheid, welke haar dochter scheen aan den dag te leggen voor een ontwerp, dat haar en haar echtgenoot zoo zeer beviel.

« Zult gij dan altijd even verdrietig blijven, gij onverbeterlijk kind ? » keef zij. « Alle andere meisjes zouden, in uw plaats, niet weinig pret hebben met al het bekoorlijke, dat dit buitengoed aanbiedt ; zij zouden blij zijn daar met hun ouders te mogen komen wonen ; terwijl gij daar blijft staan als een standbeeld zoo koud, onbekwaam iets te gevoelen of te waardeeren ; 't is bepaald onuitstaanbaar, altijd een schepsel onder de oogen te hebben, zoo ongevoelig voor al wat schoon en aangenaam is. »

« Wel, mama-lief, ik ben heel gelukkig, wees daar verzekerd van », antwoordde het meisje op zachtmoedigen toon ; « en die woning zal mij grootelijks behagen ».

« 't Is gelukkig dat gij het zegt, mijn arme Celina », hernam thans de vader ; « want nooit zouden wij zulks verondersteld hebben, als wij u, volgens gewoonte, zulk een onverschillig voorkomen zien behouden in een omstandigheid welke u van vreugde zou moeten vervoeren. Komaan ! kleine droomster, die ge zijt, verheug u met ons, bij de gedachte dat weldra dit schoone landgoed ons zal toebehooren ; loop wat in den hof rond, en maak een ruiker van al die mooie bloemen. Dien kunt gij morgen aan uw vriendinnen laten zien, wanneer gij hun onzen nieuwen koop zult melden ; dat zal immers veel beter zijn dan ons zoo na te loopen, gelijk gij nu al een uur lang gedaan hebt. »

Celina voldeed gewillig aan den wensch haars vaders, zoodat, toen allen weer in hun rijtuig stapten, de ouders met genoegen bemerkten, dat zij in haar hand een ruiker rozen van allerlei kleuren droeg; wat hen des te meer verheugde, daar zij wel zinnens waren zich daarvan te bedienen om aan al hun kennissen een onloochenbaar staaltje te geven van de heerlijke tuinvoortbrengselen van hun schoon en vruchtbaar eigendom.

II.

De jonge lezer verbeelde zich groepen ellendige huttekens, hier en daar tusschen het groen zich verheffend, de eene met een strooien, de andere met een planken dak, de bijzonderste met oude, zwartgeworden lava overdekt; op het achterplan, waar het dal het hoogste liep, de school, bestaande uit twee verdiepingen, de eene voor de meisjes, de andere voor de jongens bestemd. Daarnaast een nederig kerkje met enge en ontredde glasraampjes, met een half verwoest torentje en boven hetwelk een groot grofgewerkt kruis zich verheft; ten slotte de pastorie, omringd door een ouden bouwvalligen muur, die spoedig op zijn beurt zou tot puin vervallen, indien de voorgevel en een deel van het dak niet versterkt werden door stevige klimoprانken, wier groen gebladerte weelderig langs alle zijden heenschiet, als begrepen zij dat zij het eenig versiersel, de eenige steun zijn van dit nederig huis des gebeds.

De jonge lezer verbeelde zich die bijzonderheden en versmelte dezelve tot een geheel, in een tafereel, ten halve gesluierd door het gebladerte der boomen — dan zal hij een nagenoeg juiste verbeelding hebben van het dorpje Waldstein, en begrijpen dat men het groote huis met zijn twee door roodgeschilderde weerhanen bekroonde paviljoenen tot een kasteel gedoopt heeft.

De natuur echter vergat die armoedige landstreek niet bij het uitdeelen van haar weldaden.

De velden waren wel niet uitgestrekt, doch jaarlijks werden zij overdekt met zware korenaren en overvloedige groenten ; fruitboomen werden er zeker niet in groot getal aangetroffen, doch ieder jaar bogen dezelve onder het gewicht van een rijken oogst ; bloemen en welriekend kruid groeiden tot op den drempel der armoedigste woningen, en de stralen der zon, de zuivere dampkring verspreidde alom leven en schoonheid.

Dat was de troost van den eerwaarden Pastoor Granger, die sedert meer dan twintig jaar met de grootste toewijding, zijn zorgen besteedde aan die arme parochie, zonder eenige hoop om haar ooit een grooteren voorspoed te zien beleven.

Wanneer soms de burgemeester, --- ook een braaf man, --- bij hem kwam klagen over de geringe hulpmiddelen der gemeente, dan antwoordde hij lachend :

« Och ! is hij, die zijn noodwendigheden weet te beperken, niet altijd rijk genoeg, beste vriend ? Zorgen wij maar altijd wel voor onze school en om de liefde Gods onder mijn parochianen te onderhouden ; de Voorzienigheid zal dan in het overige voorzien, zoo als Zij tot hiertoe steeds gedaan heeft, wees daar zeker van. »

« Maar de kerk, Mijnheer Pastoor ; kunnen wij haar altijd in zulken toestand van verval en berooving laten ? » merkte de burgervader treurig op.

« Geloof mij, de God der Christenen daalt met even veel liefde neder op een altaar met eenvoudige veldbloemen versierd, als in de prachtigste tempels der groote steden, » antwoordde dan de eerwaarde herder met zijn zachte, innemende stem. « Wat het uiterlijke onzer Kerk betreft, men kan 't niet eens bespeuren, dat het daar zoo treurig mee gesteld is, zoo prachtig zijn de twee lindeboomen, die haar met hun gebladerte beschutten ; maken wij ons dus des-aangaande maar niet ongerust en houden wij al onze

bezorgdheid over voor onze lieve kleine kinderen; de Hemel zal ons nooit Zijn hulp laten ontheren, zoolang wij voor Hem goede Christenen opkweeken. »

« En uw huis, de pastorijs, Eerwaarde — 't zou ook wel tijd worden om die een beetje te herstellen », merkte nogmaals de burgemeester op.

« Heb ik niet mijn bloemen om dit alles op te vroolijken, » zei deze, met de hand wijzende naar de talrijke weelderige planten, welke met een ronde tafel en eenige biezen stoelen, de eenige meubeleering van de eetkamer uitmaakten. « De glans van den dageraad en de avondkoeltjes dringen immers even vroolijk, even balsemend door mijn halfgeopende vensters binnen als kwamen zij rijkere meubelen beglanzen.

Ook daarvoor ware 't dus onnoodig in kosten te vallen; want ik bevind mij zoo gelukkig als 't maar zijn kan. »

En de burgemeester liet zich ten slotte altijd door de wijze redenen van den goeden herder overtuigen; met een hartelijken handdruk nam hij afscheid en verliet de pastorijs, met geruster gemoed omtrent den toestand der arme gemeentelingen, en diep getroffen door de goedheid en de soberheid van den eerwaarden priester.

Deze had, om zijn huishouden te doen, een oude non in dienst, wier klooster tijdens de groote Fransche Omwenteling was verwoest en niet weder hersteld geworden was.

Juffrouw Brigitta of « zuster Brigitta, » — aldus werd zij soms nog te Waldstein genoemd, — had al de godvruchtige gewoonten van 't kloosterleven behouden.

Meer dan eens ondervond zij niet geringe moeilijkheid bij haar taak als huishoudster; want het grootste gedeelte der karige inkomsten van den liefderijken herder werd aan aalmoezen besteed: doch zij schikte alles met zooveel regelmatigheid en spaarzaamheid, dat zij er altijd toe geraakte haar meester een betrekkelijk goede tafel voor te zetten en zijn lijnwaad en kleederen in een ordentelijken staat te houden.

III.

Sedert verscheidene dagen bekommerde men zich met niets anders in het dorp dan met de aankomst der nieuwe bewoners van het kasteel.

Met bewondering werd er over gesproken, en, zooals altijd, werd alles wat hen betrof, nog een beetje overdreven. Met ongeduld werd de volgende Zondag verwacht, in de hoop dat men den rijken kasteelheer en zijn familie in de kerk zou zien.

Van hun kant maakten de kasteelheer en de kasteelvrouw zich op voorhand blij over den indruk, dien zij op de eenvoudige bewoners van Waldstein zouden teweeg brengen, wanneer zij in hun schitterende gewaden tusschen de boeren zouden verschijnen.

Zij wisten wel, dat er buiten den Pastoor niemand was met wien zij op meer vertrouwlijken voet zouden kunnen omgaan, doch daarover troostten zij zich als zij bedachten, welke belangrijke rol zij zouden kunnen spelen.

« De bekoorlijke droom, welken wij zoolang gekoesterd hebben, is dus eindelijk bewaarheid, » juichten zij, terwijl zij de lanen van hun park doorwandelden, waar nog het droog gebladerte van verscheidene herfstgetijden opgehoopt lag. « Met onze honderd duizend frank, zullen wij het middel hebben gevonden om ons een bestaan te scheppen, dat te nauwernood zal moeten onderdoen voor dat der oude Burchtheeren, en niemand zal op de gedachte komen, dat wij niet rijker zijn.

Vervolgens, zich de schitterendste droombeelden voor den geest tooverend, ontwierpen zij allerlei geluksplannen, het eene al gekker dan het andere.

De dikke kasteelheer had zijn honderd duizend frank gewonnen in den kruideniershandel, dien hij met genoegzame slimheid had gedreven om na twaalf jaren vlijtig werken op zijn renten te kunnen leven. Daar hij geen de

minste opvoeding genoten had, en zijn vrouw evenmin, had hij niet gepoogd zich in de wereld te vertoonen, uit vrees dat hij er geen goed figuur zou kunnen maken.

De kleine Celina, die met veel verstand, veel meer dan andere kinderen op dien leeftijd, was begaafd, deelde volstrekt niet in den belachelijken hoogmoed harer ouders. Zelfs had zij daar soms groot verdriet in, en grootelijks deed het haar leed, dat zij gedwongen was zulke gebreken bij hen te bekennen.

Het meisje was niet zeer regelmatig van trekken, en haar gelaatstint, die er eenigszins dofbleek en ziekelijk uitzag, bezat niets van die teedere frischheid welke het aangezicht van de meeste kinderen verlevendigt.

Met dat al, was zij zoo zachtmoedig van inborst, zoo welwillend, dat zij spoedig de volle genegenheid won van allen die haar kenden.

Tot dusverre had zij als buitenleerlinge schoolgegaan in een der beste onderwijsgestichten van Luxemburg; doch haar ouders waren van plan haar met den aanvang van den winter, als kostleerlinge in een der beste kloosters van Namen te plaatsen.

Het verblijf op den buiten viel intusschen zeer in haar smaak, ofschoon wij haar eenigszins treurig te moede zagen tijdens haar eerste bezoek op 't « kasteel » ; diensvolgens was zij blijde dat er nog zes maanden zouden verlopen alvorens zij naar de kostschool zou moeten gaan.

Toen het huis geheel naar den smaak der nieuwe bewoners was ingericht, dachten de heer en mevrouw Moreel er aan, ter pastorijs een bezoek af te leggen, om kennis te maken met den pastoor vóór den zondag, alswanneer zij de eerste parochiemis zouden bijwonen.

Zij hoopten namelijk wel dat hun, in hun hoedanigheid van kasteelheeren, bijzondere plaatsen zouden voorbehouden worden ; want volgens hun gedacht kon een dorpspastoor niet anders dan gevleid wezen, dat personen van een zekeren rang de kerk bezochten.

Juist kwamen de kinderen uit de dorpsschool, toen de heer Moreel met zijn vrouw en dochter, in hun beste kleedij uitgedost, het dorpsplein overstaken om naar de pastorie te gaan.

« Och ! ziet eens, hoe schoon ! » riepen eenige bengels uit, terwijl zij met gapenden mond en wijdgespalkte oogen, de vreemdelingen aanstaarden.

« Wat moeten die lieden rijk zijn ! » hernamen anderen, de kasteelheeren op dezelfde wijze bekijkende.

Deze schenen niet weinig trotsch over die loftuitingen, en na de bewonderende landjeugd een beschermenden glimlach gegund te hebben, traden zij den voorhof der pastorie binnen.

Zuster Brigitta was eenigszins verlegen toen zij zulke voorname bezoekers moest te woord staan ; toch werd zij niet in zooverre van haar stuk gebracht dat zij hen niet onmiddellijk de eetkamer liet binnentreden en haar heer in den tuin ging roepen.

Onderwijl peinsde Mevrouw Moreel, dat het er terdege armoedig uitzag in het huis van Mijnheer Pastoor, en nam zij bijna kwalijk, dat een Mevrouw als zij op zoo weinig voegzame wijze ontvangen werd.

Toen echter de heer van dit bescheiden verblijf met zijn minzaam en waardig voorkomen op haar toetrad, vergat zij dien eersten ongunstigen indruk, en trachtte zij op haar beurt zich vriendelijk en eerbiedig voor te doen.

Na eenige plichtplegingen, door de bezoekers naar best vermogen voorgedragen, en welke door den goeden herder met goedheid beantwoord werden, kwam het vraagstuk der plaatsen in de kerk aan de beurt.

« Ik kan er u drie in de eerste bank bezorgen, » antwoordde de Pastoor, in de meening dat hij daarmee den wensch van zijn nieuwe parochianen vervulde.

« Maar op die manier zouden wij tusschen het volk zitten, Mijnheer Pastoor ! » wierp Mevrouw Moreel, op ietwat gekwetsten toon tegen.

« Zouden wij geen stoelen kunnen doen zetten beneden in het koor? Dat zou ons veel beter passen. »

« 't Doet mij waarlijk leed, Mevrouw, dat ik gedwongen ben u iets te weigeren, dat u heel natuurlijk kan toeschijnen, doch dat, in mijn oogen, strijdt met al de grondbeginselen van het Evangelie, » antwoordde de herder met nadruk. « Zijn niet alle zielen gelijk voor God, op 't oogenblik dat zij Hem hun gebeden opdragen? Waarom zouden wij ons willen onderscheiden van onze broeders, wanneer wij in den zelfden Tempel samenkomen, om den Vader, den Verlosser van ons allen onze smeekingen op te zenden? »

Mevrouw Moreel boog het hoofd voor een op zulke wijze gronden steunende weigering; niettemin behield zij een wrokje tegen den cerbiedwaardigen herder.

Zij maakte het dan ook zoo kort mogelijk met haar bezoek, ten einde haar hart met haar echtgenoot te kunnen ontlasten wegens de onbeleefdheid van Mijnheer Pastoor.

IV.

Die goede heer Granger was de toegevendheid zelve wat betrof de gebreken van zijn evennaaste; desniettegenstaande had het bezoek der hoovaardige kasteelheeren hem een alles behalve goeden dunk over hen doen opvatten.

Toen zij vertrokken waren, naderde hij het venster, beschouwde zijn bloemen als om zijn geest te bedaren door zuivere en aangename denkbeelden, en bleef langen tijd verslonden in godvruchtige overpeinzingen.

Een lichte klop op de deur van de kamer wekte hem uit die droomerij.

Hij ging openen. Een lief knaapje van rond de acht jaren, vertoende zich op den drempel en murmelde met bedeesde stem :

« Neem me niet kwalijk, Mijnheer Pastoor ; ik dacht dat ik hier zuster Brigitta zou gevonden hebben : doch ik zal in den tuin op haar wachten. »

« Ha ! zijt gij het, Janneken ? » antwoordde de Pastoor met zijn minzame stem, « komt gij de vleeschsoep voor uw arme moeder halen ? Kom een oogenblik binnen, vriendjelief, en zeg mij eens hoe zij het maakt vandaag ? »

« Niet al te best, Mijnheer Pastoor ; zij hoest veel meer sedert gisteren, en ik zag haar weenen, toen zij ons dezen morgen omhelsde, » zei de knaap, terwijl zijn laatste woorden in zijn snikken verstikten.

« Arme vrouw ! » hernam de heilige man op den toon van het innigste medelijden. « Ik zal haar dezen avond bezoeken, kind-lief. Zeg haar dat zij op God betrouwe, en bid Onzen Lieven Heer ; want Hij alléén kan u ter hulp komen bij het u dreigende ongeluk.... Daar komt Juffrouw Brigitta terug, Janneken, » voegde hij er bij, « ga terug bij moeder en beveel haar van mijnentwege aan, dat zij op Gods goedheid hope. »

Het kind verliet de kamer, de oogen in tranen badende, en toen de oude Brigitta zijn aarden pottleke met krachtige vleeschsoep had gevuld, spoedde hij zich om het zijn moeder te brengen, onder het murmelen van zegeningen over den liefhebbenden en welbeminden herder.

Sedert drie jaren weduwe van een eerlijken houthakker, had Lina Hubert, Jannekens moeder, langen tijd met den meesten moed gewroet en geslaafd, opdat haar arme schaapkens van kinderen niet te diep het verlies van den vader zouden gevoelen ; doch een borstverkoudheid opgedaan hebbende ten gevolge van den oogst, was de rampzalige moeder sindsdien niet meer opgekomen, en alles voorspelde haar naderend einde ; want een geneesheer, door den goeden herder geroepen, had verklaard dat de longen ontstoken waren.

Reeds een vol jaar was zij bedlegerig, zonder andere

middelen van bestaan, voor haar en haar kinderen, dan hetgeen verstrekt werd door de liefdadigheid van geburen, schier zoo arm als zij zelve, en door de onuitputbare edelmoedigheid van den eerwaarden heer Granger.

Haar armoedige hut bestond uit een enkele kamer met lage zoldering.

Doch was zij dit ellendig verblijf niet verschuldigd aan de zorg van hem, dien haar hart steeds betreurde?

Neen, tegen de gemakkelijkste woning van het dorp had zij haar hutje niet verruild.

Hier had zij de weinige gelukkige stonden beleefd, die het leven voor haar had opgeleverd; hier was zij omgeven met de geliefkoosde beelden van een eerlijk, troostend verleden.

Bij haar waakten liefdevol en trouw haar ieverig Janneken en haar zoet Mieken, welke de Hemel bedeed had met Zijn gaven, opdat zij de arme moeder steeds tot een levend bewijs zouden zijn van de Goddelijke barmhartigheid.

Beiden op den zelfden dag geboren, geleken de kinderen aan elkander als twee druppels water.

Beiden hadden bruin haar en bruine oogen, een frissche en zuivere tint, fijne en zachte gelaatstrekken, -- en, beter nog dan dit alles, in beider zielen lagen de zegenrijke wortelen van het goede en de deugd.

Dit was de eenige, maar groote troost van de arme kranke, terwijl zij op haar smartbed lag uitgestrekt.

Toen Janneken haar aankondigde, dat de goede Pastoor haar dien avond zou komen bezoeken, vouwde zij haar handen samen als ware zij reeds bereid het heilig woord van den eerbiedwaardigen grijsaard te aanhooren; vervolgens wenkte zij haar beide kinderen, dat zij het bed zouden naderen, en hun geliefde hoofdjes op haar hart vereenigende, sprak zij tot hen met diep ontroerde stem:

« Wellicht zal ik u spoedig als weezen achterlaten op de wereld, arme schaapkens; want ik voel wel, dat het leven mij weldra zal begeven; doch daarom zal ik toch niet

ophouden, geloof mij, u met mijn liefde en bezorgdheid te omringen. Ik zal daar, bij u, zijn, iedermaal dat uw oogen zich ten Hemel zouden verheffen om Zijn genade af te smeeken ; ik zal daar wezen om uw ziel te vertroosten in de dagen van moeilijkheid en tegenspoed, om u de noodige kracht en het noodige vertrouwen in te boezemen in de oogenblikken, dat gij zoudt bezwijken onder de beproeving. Bemint, ondersteunt elkander als twee kinderen des Hemels, welke de booze oogmerken van de wereld nooit zouden vermogen te scheiden. Betracht steeds met eerbied en onderwerping de wijze raadgevingen, die onze edelmoedige herder u zal geven ; hij is de vader der weezen, de steun en vertrooster der ongelukkigen, en ik ben verzekerd, dat hij u niet zal verlaten. »

Terwijl hun moeder aldus sprak, snikten Janneken en Micken op hartverscheurende wijze, steeds over het bed gebogen en omstrengeld door de bevende armen der kranke.

Menigmaal reeds had deze hun de mogelijkheid eener naderende scheiding voorgespiegeld, doch nooit nog was haar stem zoo treurig geweest, zoo plechtig, om hun dit ongeluk met geloof en gelatenheid te gemoet te doen zien. Zij voelden zich dan ook zwaar gedrukt onder het gewicht hunner smart.

V.

Eenige dagen later, werd de goede Pastoor Granger bij Lina geroepen om haar de laatste heilige Sacramenten toe te dienen, welke zij met een vurige godsvrucht ontving.

Alvorens ten Hemel te varen om er de belooning voor haar deugden te gaan ontvangen, beval de arme Lina den liefderijken herder haar twee kindertjes aan, en groot was de blijdschap van de stervende moeder, toen de eerwaarde heer Granger haar beloofde hen bij zich te houden tot zij

oud genoeg zouden zijn om hun dagelijksch brood te verdienen.

Juffrouw Brigitta kon een opwelling van schrik niet bedwingen, toen de goede herder, na de begrafenis, de twee weezen bij haar geleidde, en haar aanbeval hen met moederlijke zorg te behandelen en te vertroosten.

« Hoe zal ik het nu aan boord leggen om vier personen den kost te geven met de geringe geldmiddelen, welke Mijnheer Pastoor te mijner beschikking kan stellen ? » zuchtte zij met onrust.

Doch toen zij de oogen op de twee kinderen vestigde, die treurig gingen neerzitten op de steenen bank van den voorhof, kwam aanstonds een teeder medelijden in haar hart de bittere overpeinzingen vervangen, welke eerst bij haar waren opgewekt.

Zij nam de weesjes minzaam bij de hand, deed hen binnentreden en zette hun wat eten voor.

De eerwaarde heer Granger, die mede op dit oogenblik binnentrad, scheen niet weinig voldaan, dat zijn kleine beschermelingen reeds zoo wel te huis waren op de pastorie, en Juffrouw Brigitta was zeer gepleid, toen zij dit bemerkte; want zij stelde de goedkeuring van haar meester zeer op prijs.

« Komt met mij in den tuin, kinderen lief, » zei de heilige man, toen dezen hun maal genuttigd hadden; « wij zullen samen eens spreken over de wijze waarop gij best de uren van den dag zult gebruiken. »

« Intusschen zal ik een bed in mijn kamer voor Mieken bereiden en een in het kleine kamertje voor Janneken, » verklaarde de oude huishoudster, terwijl zij haar keuken in orde bracht.

Een goedkeurende glimlach van den eerwaarden heer Granger dankte haar voor de bezorgdheid welke zij jegens de weezen aan den dag legde, en blijgemoed steeg zij den

trap naar de verdieping op, om alles op zijn best te gaan schikken.

« Daar hangt een zwart sergekleed, dat ik niet meer draag; ik zal er wel een kielkje en een broek voor Janneken uit krijgen, » sprak zij bij zichzelf, toen zij de bedjes met witte lakens en oude dekens had bekleed; « in mijn kas zal ik ook nog wel een stuk zwarte stof vinden, om voor Mieken een kleedje te maken; en dan zullen de arme kinderen een fatsoenlijke kleeding hebben, om toekomenden Zondag met Mijnheer Pastoor naar de kerk te gaan. »

En zonder tijd te verliezen, begon Juffrouw Brigitta een grondig onderzoek in haar kleerkas, om er datgene uit te kiezen, wat de kinderen zoo al zou kunnen te pas komen.

VI.

Den volgende Zondag was het juist de plechtigheid van het H. Sacrament.

Overheerlijk was het weder; en op verschillende plaatsen van het dorp waren altaren opgericht voor de processie.

Zooals men wel denken kan, hadden de bewoners van het kasteel niet verzuimd om hun prachtigen opschik voor aller oog te ontvouwen.

De heer Moreel stelde zich aan 't hoofd in den stoet, gekleed met een schoonen zwarten jas en kersverse witte handschoenen: Mevrouw Moreel en haar dochter, gedost in kleederen van blauwe zijde, hoeden van witte krip, met bloemen versierd, namen insgelijks de eereplaatsen in achter de kerkvanen.

Op die wijze bevond Celina zich naast Mieken.

De twee kleine meisjes bezagen elkander eenigszins bedeesd; vervolgens verstoutten zij zich om tegen elkander te glimlachen; zoodanig dat, toen zij nevens elkander

kwamen knielen op de eerste bank in de kerk, beiden er een groote voldoening in vonden, samen te kunnen bidden.

« Hebt gij dat meisje gezien, dat naast mij gezeten was? beste mama, » zei Celina, toen zij met haar moeder de kerk verliet. « Wat ziet zij er droefgeestig en goed uit! Denkt gij niet dat zij rouw draagt om een wezen, dat zij teeder beminde? Mij dunkt, ik zag haar weenen, terwijl zij bad. Ho! ik wilde haar wel tot vriendin hebben; ik voel dat ik haar zeer lief zou hebben. »

« Gekkin! altijd die buitensporige denkbeelden! » antwoordde Mevrouw Moreel, met medelijden de schouders ophalende. « Is het begrijpelijk, dat een meisje van uw stand zich kunne geneigd voelen een dorpsmeid lief te hebben, omdat gij haar treurig en in het zwart gekleed ziet? Dat zijn buitensporigheden, die waarachtig aan gekheid grenzen! »

Celina zuchtte diep bij dit antwoord harer moeder, en durfde geen verdere opmerkingen meer maken, uit vrees die andermaal op zoo nadeelige wijze te zien uitleggen.

« Nochtans zou onze dochter wel een vriendinnetje moeten hebben, om haar wat te vergezellen gedurende den tijd, dien zij nog op het kasteel moet doorbrengen, » hernam de heer Moreel, die de samenspraak tusschen moeder en dochter gehoord had. « Welnu! het meisje waarvan zij spreekt of een ander, dat komt immers overeen uit, mits zij maar aan treffelijke lieden uit het dorp toebehoore. »

« Treffelijke lieden! treffelijke lieden! » morde Mevrouw Moreel gemelijk. « Ik zou wel willen weten waar hier treffelijke lieden zouden nestelen? Neen, neen, nooit zal ik er in toestemmen, dat mijn dochter zich vernedere door den omgang met de halve wilden, die hier in het dorp wonen. »

« Gij hebt dan het aangezicht van dit meisje niet beschouwd, beste mama? » hervatte Celina met zachtmoedigheid. « Zoo fijn zijn haar gelaatstrekken, zoo liefderijk haar oog, dat gij even als ik zoudt vermoed hebben, dat zij niet

anders dan aan een deugdzame familie kan toebehooren. »

« Welnu, ik beloof u, dat ik inlichtingen over dit meisje zal inwinnen zoodra wij weer een bezoek bij Mijnheer Pastoor afleggen, kind-lief » zei de heer Moreel, zich voorover naar zijn dochter buigende, derwijze dat hij door de moeder niet kon gehoord worden ; « en indien het kan zijn, dat gij met dit dorpsmeisje vriendschap sluit, dan zullen wij haar van tijd tot tijd op het kasteel noodigen. »

VII.

Twee uren daags besteedde de goede dorpsherder aan de opvoeding zijner kleine beschermelingen ; buiten dien tijd waren zij aan de zorgen van Juffrouw Brigitta overgelaten, die zich belastte met hen te leeren arbeiden.

« Die lieve kinderen zijn het evenbeeld van hun wijze en vlijtige moeder, ziet gij, Mijnheer Pastoor, » zei Brigitta tot haar heer, telkenmale zij hem iets tot eere der jonge weezen te vertellen had ; « 't ligt in hun aard wel te handelen ; altijd zullen zij blijven wat zij zijn : dat is te zeggen beminnelijk, goed en deugzaam. »

« Ik denk het even als gij, Juffrouw Brigitta, » antwoordde de eerwaarde herder glimlachend. « Niettemin, daar ook het beste zaad verrotten kan, wanneer het niet goed aangekweekt wordt, moet onze bezorgdheid zich geen oogenblik verloochenen bij het vervullen der zending, welke de Hemel ons heeft opgedragen, ten opzichte dezer twee belangwekkende schepseltjes.

Zekeren dag dat de waardige herder en zijn oude huishoudster, in den tuin een dergelijk onderhoud over hun beschermelingen voerden, kwam Miekeen Mijnheer Pastoor verwittigen, dat de heer en dames van het kasteel hem in de eetkamer wachtten.

« Hoe ! gij hebt er aan gedacht hen aanstonds binnen te

brengen, lief kind? » zeide Juffrouw Brigitta, die altijd zeer geneigd was om de tegenwoordigheid van geest harer leerlingen te bewonderen. « Dat is allerbest, Miken. Gij hebt daar met evenveel oordeel en beleefdheid gehandeld als waart gij twintig jaar oud. »

« Wel, ik was in de keuken bezig toen zij zich aanboden, en mijn eerste gedacht was natuurlijk hen aanstonds in de eetkamer stoelen aan te bieden » antwoordde het meisje, dat in haar handeling niets buitengewoons vond.

« Best, best ; gij doet altijd alles natuurlijk, kind-lief, en 't is ook altijd heel goed gedaan, omdat gij een goed, deugdzaam meisje zijt, » hernam Juffrouw Brigitta met haar vleiendste stem. « Maar zeg eens, hebben de dames van het kasteel nog altijd die fraaie blauwzijden kleederen van den H. Sacramentsdag? »

« Ik heb waarachtig niemand opgemerkt dan het kleine meisje, Juffrouw Brigitta, » antwoordde Miken ; « zij ziet er ook altijd zoo zoet en zoo minzaam uit, dat het mij een groot genoegen is haar te beschouwen. »

« Maar, lieve kleine, indien gij haar gezien hebt, moet gij ook weten of zij haar blauwzijden kleed aanhad, » merkte de oude huishoudster glimlachend op.

« Ik geloof dat zij een wit kleed droeg, maar ik weet het toch niet heel goed, » zei Miken, pogende haar geheugen te raadplegen, om de nieuwsgierigheid harer pleegmoeder te voldoen.

Doch de heer Granger en de familie Moreel, die thans zelve naderden, kwamen haar uit de verlegenheid helpen.

« Mejuffer wenscht u tot vriendin te hebben, Miken, » zei de herder, het priëltje naderend waar de weeze met Juffrouw Brigitta gezeten was.

In het begin wist Miken geen woord uit te brengen, — zoodanig verraste haar het onverwachte voorstel.

Doch zoodra haar blik dien van Celina ontmoette,

gevoelde zij zich aanstonds gerustgesteld door de uitdrukking van zachtmoedigheid en goedheid, welke daarin doorstraalde, en met een ontroerde stem antwoordde zij :

« Ik koesterde den zelfden wensch zonder nochtans te durven hopen, dat deze zich zou verwezentlijken. — Ik gevoel mij dus ten uiterste gelukkig, dat Mejuffer het eerst tot mij komt. »

« Wel ! wel ! hoe die kleine meisjes elkaar verstaan, zonder zelfs een woordje gewisseld te hebben, riep de heer Moreel uit, met een lach, die wat al te gemeen klonk, voor een kasteelheer — vooral in de huidige omstandigheid. « Welnu ! wandelt dan maar samen, » voegde hij er bij, de hand van Celina in die van Mieke leggende ; « zoo zult gij u beide meer op uw gemak gevoelen om al het gewichtige te vertellen, dat gij met elkaar te verhandelen hebt. »

De meisjes schenen heel in haar schik met de uitnoodiging, en waren spoedig uit het gezicht achter de tuimboschjes.

« Zonderlinge samenneiging ! » zei Mevrouw Moreel, haar achternaziende ; « is het niet wonderlijk, dat die twee kinderen elkander aldus beminden alvorens elkander te kennen ? »

« 't Is te betreuren, Mevrouw, dat wij niet allen genoegzaam vertrouwen in malkanders hoedanigheden gevoelen kunnen, om altijd die zoete banden der vriendschap aan te knopen, » antwoordde de eerwaarde herder. « Dat is een gave des Hemels, die alléén aan rechtschapen zielen verleend wordt en die voor ons een overvloedige bron van vertroostingen en hoop zou wezen. »

Zulke overpeinzingen waren blijkbaar van een te verheven aard om van den heer en Mevrouw Moreel begrepen te worden ; want zij vergenoegden zich met onverschillig te glimlachen en spraken over iets anders.

Na een half uur gepraat te hebben over onderwerpen, die al heel onbeteekenend moesten voorkomen aan een ernstig man gelijk de heer Granger, stonden de kasteel-

bewoners op om huiswaarts te keeren en riepen Celina, die nog altijd met haar jonge vriendin in den tuin wandelde.

Dan omhelsden de jonge meisjes elkander met teederheid, met belofte van spoedig wederzien, en scheidden zoo voor dien dag.

VIII.

Mieken en Celina verzuimden voortaan geen enkele gelegenheid om bij elkaar te zijn.

Ofschoon ontsproten uit gansch verschillende standen, waren beider gevoelens zoo wonderwel versmolten in het eerste, kortstondig onderhoud, dat zij gevoerd hadden, dat de aangeknoopte vriendschapsband haar de zoetste vreugden voor de toekomst schenen te voorspellen.

De goede heer Granger had al aanstonds opgemerkt, dat Celina een uitmuntend karakter bezat, en verheugde er zich over, dat zijn kleine beschermeling haar tot vriendin had verkozen.

Wat de kasteelbewoners betreft, deze zagen in die vriendschap tusschen de twee meisjes enkel een middel van verstrooiing voor hun dochter en gaven toe aan den wensch van deze laatste.

Alle Zondagen, na de kerkelijke diensten, namen zij Mieken mede naar het kasteel, en dikwijls lieten zij in de week toe, dat Celina naar de pastorij met de weeze en Juffrouw Brigitta ging werken.

Wel had Mevrouw Moreel gepoogd haar dochter te doen opmerken de volgens haar belachelijke tegenstelling tusschen haar sierlijke toiletten en de sergekleederen van haar die zij als vriendin behandelde; doch Celina antwoordde dan, dat er in haar oogen geen redenen bestonden Mieken te miszien, omdat deze arm was en geen schoone kleederen kon dragen, maar dat zulks veeleer haar een

reden was om het boerinnetje nog meer lief te hebben ;.... en Mevrouw Moreel had om beters wille voor lief genomen, dat haar « koppige » dochter haar zin deed.

« Met die kleine is geen draad te spinnen, » mompelde zij. « Zij heeft altijd zulke zonderlinge grillen.... »

Zij had er zich dan ook bij bepaald haar op het hart te drukken, dat zij toch steeds zooveel mogelijk den afstand zou in 't oog houden, die er tusschen haar, de dochter van « voorname » lieden, en de doodarme weeze bestond.

De zachtmoedige Celina boog treurig het hoofd bij die aanbevelingen der moeder, welke zij in het binnenste haars harten afkeuren moest.

Doch, wanneer zij bij Mieke was, verlichtte zij haar gemoed, door haar vriendin met nog eens zooveel teederheid en hartelijkheid te behandelen.

Haar bezoeken op de pastorie schonken haar het meeste genoegen.

Dàar eerst, bewoog zij zich in de atmosfeer die haar rechtschapen en zuivere ziel paste ; dàar slechts kon zij handelen en spreken volgens de neigingen van haar geest, zonder te moeten duchten, dat haar minste woorden en eenvoudigste daden ongunstig zouden uitgelegd worden.

Haar gewoonlijk eenigszins onrustig voorhoofd, beurde zich dan ook vroolijk op, zoodra zij met Mieke den weg insloeg naar het looverhuisje waar zij gewoonlijk gingen zitten praten en werken.

« Nog eenige genoeglijke uren van zoete vrijheid ! » riep zij soms, met kinderlijke blijdschap uit. « O, wat zijt ge gelukkig, liefste vriendin, dat ge zoo altijd in dit aangename verblijf moogt leven ! »

Wanneer dan de weeze haar verwondering er over uitdrukte, dat Celina een andere woning benijdde dan die harer eigen rijke ouders, antwoordde deze al zuchtend :

« Wordt de schoonste woning niet tot een treurige woestijn herschapen, wanneer ons hart er vruchteloos de genietingen

zoekt, welke het noodig heeft? Onze bloemen komen mij minder frisch voor, minder geurend, dan die ik in dezen bescheiden tuin zie bloeien. Hier schijnen de zonnestralen mij schitterender toe, het windje aangenamer streelend; en vraag ik mij af hoe dat komt, dan erken ik aanstonds den heilzamen invloed van het gebed en de deugd, welke zich over deze plaats in milde zegeningen verspreidt.»

IX.

Toen de schoolverloftijd ten einde was geloopt, dachten de bewoners van het kasteel er aan, hun dochter naar het klooster te zenden.

«Eindelijk zal zij dan een opvoeding naar onzen stand bekomen!» zei Mevrouw Moreel, terwijl zij den uitzet van de jonge kostschoolgangster in orde bracht. «Haar vriendinnen zullen juffers zijn, wier spraak en manieren niets te wenschen over laten onder oogpunt van deftigheid en onderscheiding; ook zal zij haar pianolessen en schilderoefeningen hervatten, voor dewelke zij zooveel aanleg vertoonde. Wij kunnen dus hopen, dat wij later het geluk zullen hebben, haar in de wereld te zien schitteren en door haar talenten de toejuichingen der menigte zien verwerven.»

«Vooral haar karakter heeft hertoetsing noodig,» antwoordde de heer Moreel: «onder dat oogpunt zullen wij haar in 't bijzonder aan de overste van het pensionaat moeten aanbevelen; want het zou mij alles behalve aangenaam zijn, haar terug in huis te krijgen met dien klein-geestigen smaak en die belachelijke neigingen welke wij haar thans zien aan den dag leggen. Welk redelijk man zou willen in 't huwelijk treden met een meisje, dat in alles het gevoel de bovenhand geeft? Zou hij niet, — gelijk ik zelf, — van oordeel zijn dat dit de grootste hinderpaal is voor den voorspoed van een huis? Allereerst moet zij leeren haar

belangen te verdedigen ; dat is het hoofdzakelijke van elke soliede opvoeding ; daarna zou men haar kunnen toelaten iets aan haar hart toe te geven, indien zij er nog altijd behoefte aan gevoelt.

« Ach, waarom gelijkt zij ons niet ? » hernam Mevrouw Moreel zuchtend. « Zij zou vooral aan het werkelijke van het leven zich hechten ; en werd zij dan eensdaags de echtgenoot van een handelaar, dan zou zij hem kunnen behulpzaam zijn in zijn onderneming. »

« Gelijk gij gedaan hebt, niet waar, beste vrouw ? » hervatte de kasteelheer al lachend. « Welnu ! ja, ik wilde dat zij uw verstand, uw geschiktheid voor den handel had ; dan zou ik er niet aan wanhopen haar eenmaal millioenrijk te zien worden, op voorwaarde natuurlijk, dat haar echtgenoot eenig verstand van zaken had. »

Dit waren de gedachten, welke Mijnheer en Mevrouw Moreel bezig hielden, toen zij op zekeren dag met Celina in een rijtuig klommen, om haar naar het klooster te brengen.

Terwijl Celina's oogen nog nat waren van de tranen, welke zij vergoten had bij het scheiden van haar geliefde Micken, nam het meisje plaats tusschen haar vader en haar moeder, en moest stilzwijgend en onderdanig de lessen zonder einde aanhooren, welke zij onderweg van hen te hooren kreeg.

De overste van het klooster was een verstandige vrouw, die bij de eerste woorden van het hoovaardige echtpaar, aanstonds begreep met wie zij te doen had, en dat haar nieuwe leerlinge een te verheven geest bezat, om door haar ouders naar waarde geschat te worden. De aanbevelingen van de kortzichtige kasteelbewoners hadden dus geen ander gevolg dan haar sterk in te nemen voor de jeugdige Celina. Zij vermoedde dat deze een liefhebbend en edelmoedig hart bezat, waar zij het woord des levens op geen onvruchtbaren bodem zou zaaien.

« Gij moogt gerust zijn, Mijnheer en Mevrouw, » was haar eenig antwoord : « er zal niets verzuimd worden om uw

dochter een zoo volmaakte opvoeding mogelijk te bezorgen. »

Daarmede trokken de kasteelbewoners, over den uitslag van hun verzoek voldaan, af.

Bij hun tehuiskomst, stelden de diensthoden hun een brief ter hand, die aan de gedachten welke gedurende den heelen dag hun geest hadden bezig gehouden, een anderen loop schenen te geven.

« Dat heet geluk hebben, zoo ineens vijftig duizend frank winnen door spelen op de Beurs ! » riep de heer Morel uit, toen hij, even als zijn vrouw, den brief had doorlezen. « Nog één zulke slag, — dan is uw broeder in bezit van een fortuintje zoo groot als het onze, en dit binnen één jaar tijd. »

« 't Is niet te begrijpen ! » knorde Mevrouw Moreel met afgunst, « dat zulk een onbekwaam, zulk een lui mensch middel vindt om op korten tijd tot dezelfde positie als wij te geraken. Beul u dan maar af om gedurende tien lange jaren achter een toonbank te staan gerieven, als ge een ander tienmaal meer geld ziet oprapen, zonder eenige moeite te doen ! »

« Wel, ge zegt daar zoo al iets !... Ja, ja, gij doet mij een uitmuntend gedacht aan de hand, beste vrouw ! » hernam de kasteelheer in zijn zetel woelend. « Zoo ik de zestig duizend frank, die bij onzen notaris belegd zijn, te gelde maakte en daarmede naar Parijs trok ? Ik zou wel eens willen zien waarom ik niet zoo goed als uw broer gelukken zou. »

« Daar moet rijpelijk over nagedacht worden, alvorens er zich aan te wagen, hoor ! » antwoordde Mevrouw Moreel diep nadenkend.

« Is uw broeder niet best in staat om ons desaangaande grondig in te lichten ? » merkte de kasteelheer op. « Nog heden zal ik hem schrijven, en wij zullen dan een besluit nemen, als wij zijn antwoord zullen hebben. »

« Zien wij vooral maar toe, dat wij dit fortuintje, dat wij met zooveel moeite hebben vergaard, niet verspelen... » zei Mevrouw Moreel, het hoofd met onrust schuddend.

X.

Vijf jaar later vinden wij den heer en Mevrouw Moreel terug, treurig in hun salon gezeten.

De heer Moreel, in reiskleederen, laat het hoofd op den palm van een zijner handen rusten, terwijl zijn vrouw, in een zetel uitgestrekt, in diepe verslagenheid schijnt gedompeld.

Sedert eenige stonden bewaarden zij het stilzwijgen, doch aan de gejaagdheid welke op hun wezen te lezen stond, was 't niet moeilijk te raden, dat die houding enkel veroorzaakt was door de hevigheid van het tooneel, dat tusschen beiden had plaats gehad.

« Wat zal thans van ons geworden? » mompelde zij met klagende stem.

« Wij bezitten dus niets meer dan de opbrengst van ons kasteel, — en het grootste deel van den grond is ingenomen door looverboschjes en bloemperken.... eigenlijk dus de ellende verborgen onder bloemkransen, — onrust en schande verscholen onder een titel welken wij niet langer naar behooren kunnen voeren.... »

Wij zullen dus gedwongen zijn onze dienstboden weg te zenden, onze dochter uit het klooster terug te nemen, ons rijtuig te verkoopen en de pracht onzer kleedij vaarwel te zeggen? Onvermijdelijk zal men naar de reden van die verandering vorschen en spoedig zal door heel de streek het gerucht verspreid zijn, dat de kasteelbewoners ten onder zijn gegaan.... »

« Alle hoop is nog niet verloren, arme vriendin, » ant-

woordde de heer Moreel op een toon, welken hij vruchteloos min wanhopig poogde te maken.

« Won ik in het begin geen aanzienlijke sommen? De kans kan immers nogmaals te mijnen voordeele keeren? »

« En waar zult gij het geld halen, als 't u belieft, Mijnheer, om de kans nogmaals te wagen? » hernam Mevrouw Moreel.

« Hebt gij niet op acht dagen tijds de laatste ons overblijvende twintig duizend frank verloren? »

« Onze notaris zal ons gaarne een hypotheek op onzen eigendom toestaan, » mompelde de kasteelheer met onvaste stem.

« Maar zijn die waaghalzerijen van het Beursspel dan een wezenlijke hartstocht bij u? » bromde de vrouw, met gejaagdheid opstaande. « Neen, neen, ik zal nooit toelaten dat gij op ons kasteel de hand legt. »

« In ieder geval, kunt gij mij niet beletten, Mevrouw, dat ik over de helft van deszelfs waarde beschik, » wedervaarde de heer Moreel, niet zonder vastheid. « Daar zal ik nu, hoop ik, genoeg aan hebben om terug te winnen wat ik verloor sinds de Fondsen gedaald zijn. »

« Denk ten minste aan ons kind, dat gij het recht niet hebt tot den bedelzak te brengen door uw buitensporigheden! » hernam Mevrouw Moreel met wanhoop.

« Ik zal voorzichtig zijn; ik zal niet meer luisteren naar den raad van uw broeder, die mij ezelarijen heeft doen begaan bij de jongste speculatie, » zei de kasteelbewoner, een beetje ontroerd bij dit beroep op zijn vaderhart, « en ik ben verzekerd, dat ik het geluk zal hebben voor onze dochter en voor ons zelve een lot te bereiden minstens zoo gelukkig als dat welk wij genoten, toen wij onze zaken hebben van de hand gedaan. »

Het geschil hield nog langen tijd aan; en op al wat zijn vrouw opwierp, antwoordde hij onveranderlijk:

« Ik wil mijn fortuin heropbouwen ; ik begeer ons rijtuig, onze schoone kleeren, onze dienstboden te behouden. »

XI.

Wat is er van ons Janneken en ons Mieken geworden, gedurende die vijf verlopen jaren ?

Een treffend tooneeltje, dat wij ten huize van den goeden heer Granger gaan bijwonen, zal onze lezers desaangaande inlichten.

In zijn eetkamer gezeten, onderhoudt de eerwaardige dorpsherder zich vaderlijk met zijn jonge beschermelingen, die, op zijn verzoek, rechts en links van zijn zetel zijn komen staan, terwijl de gevoelige Brigitta, zwijgend daarachter toeluistert.

« Ge zijt nu groot geworden, lieve vriendjes », zegt de goede herder op ontroerden toon. « Het goede zaad, dat in uw harten neergelegd was, is opgeschoten onder den heiligen invloed der Goddelijke Genade, die op den dag van uw Eerste Communie in u is gedaald, en ik voel, dat ik u genoeg vertrouwen kan, om u uit het vreedzaam nest te laten vliegen, waar gij bescherming ontmoet hebt na het overlijden uwer deugzame moeder. Gij weet, Janneken, dat de betrekking van schaper van de gemeente sedert eenige weken open is ? Die betrekking kan ik u gemakkelijk bezorgen. Gevoelt gij u de noodige kracht en moed, om die taak te ondernemen ? »

Janneken boog een stond het hoofd als vond hij het geraden even zijn gemoed te raadplegen alvorens te antwoorden ; dan hief hij zijn met tranen gevulde oogen weer tot den eerwaarden heer Granger op, en sprak :

« Wij waren zoo gelukkig bij u, Mijnheer Pastoor, dat ik uw voorstel niet kan aanhooren, zonder dat mijn hart lijde bij de gedachte aan een scheiding ; nochtans zal ik mij steeds

aan uw wil onderwerpen, omdat ik weet dat het de wil is van God zelve, en dat mijn liefdevolle moeder het mij aanraden zou, indien zij nog op de aarde was. De bediening van schaper is mij welkom, en ik geloof, dat ik ze op voldoende wijze zal vervullen. »

« En gij, Mieken, wat dunkt u van ons plan ? » vroeg de eerwaarde heer Granger deze laatste, die, met neergeslagen oogen, met onderdanigheid er op te wachten scheen, dat haar lot beslist werd.

« Even als mijn broeder, denk ik dat gij niet anders kunt begeeren dan wat ons geluk bevorderen kan, Mijnheer Pastoor, » antwoordde zij met zachtmoedigheid ; « ook ben ik bereid, gelijk hij, om mij te onderwerpen aan hetgeen gij te onzen opzichte beslissen zult. »

« Denk er eens aan, mijn lieve kinderen, gij zult nu aanstonds een eigen huisje, een akker en een tuin in bezit krijgen, » hernam de goede herder, willende door dit aanlokkend vooruitzicht de bitterheid verzachten van het wee, dat hij op de gelaatstrekken zijner jonge beschermelingen las.

« Ja wel, maar dan zullen wij hen toch niet meer om ons heen zien, die lieve kleinen ! » klaagde Juffrouw Brigitta, haar oogen met de punt van haar blauwkatoenen voorschoot afwisschende : « wij zullen hen niet meer 's avonds en 's morgens als Engeltjes aan onze zijde hooren bidden. Ho ! het zal lang duren eer iets mij over deze scheiding zal kunnen troosten ! »

« Wel, gij zult hen immers dikwijls gaan bezoeken, Juffrouw Brigitta ? en zij zelve zullen immers zoo dikwijls als hun bezigheden hun zulks veroorloven, naar de pastorij komen ? » antwoordde de eerwaarde heer Granger. « Lieten wij die betrekking in andermans handen overgaan, wie weet zouden wij vóór langen tijd een zoo gunstige gelegenheid vinden om die lieve kinderen een plaats te bezorgen. »

De huishoudster begreep ten slotte, dat het beste was,

den wijzen raad van haar eerbiedwaardigen heer op te volgen ; en de twee weezen, na dezen verzekerd te hebben, dat zij bereid waren om zijn wil te doen, volgden Juffrouw Brigitta naar de keuken, ten einde hun gewone bezigheden daar te vervullen.

XII.

Weldra waren de jeugdige schaper en zijn zuster in hun nieuw verblijf te huis.

Dat verblijf bestond uit een keuken, twee kamertjes en een stal, en was dus groot genoeg voor de twee jongelieden.

De weinige meubeltjes, die de hut versierden, waren zoo wel en zoo gerieflijk door Juffrouw Brigitta aangebracht, dat het uitzicht volstrekt niet armoedig, maar integendeel zeer netjes was.

Op zekeren dag, dat de jonge schaper, na zijn dagwerk volbracht te hebben, met zijn zuster het karig avondmaal gebruikte, trad de huishoudster van Mijnheer Pastoor glimlachend binnen en zei tot hen op een allervroolijksten toon :

« Ik kom u een aangename verrassing bieden, kinderen ; komt eens hier aan de deur, dan zult gij zien wat het is. »

Janneken en Mieken haastten zich om aan die uitnoodiging hunner weldoenster te voldoen, en bemerkten toen in de omheining bij de hut gelegen, een schoon schaap, dat met haar lam het hooge, daar groeiende gras afat.

« Welhoe ! gij wilt ten onzen voordeele u ontdoen van die zoete schaapjes, waarvan gij zooveel hieldt, » riep de schaper uit, de dieren bij den naam noemende, welke de huishoudster hun gegeven had. « Maar 't is immers een veel

te groote opoffering, welke gij daar doet, beste Juffrouw Brigitta ! »

« Och ! kinderen-lief, bekommert u daar maar niet over ; gij moet immers toch langzamerhand dezen stal vullen, die u van geen nut is, zoolang er niets in woont ? » antwoordde de goede vrouw, terwijl zij de lange blanke wol van het schaap streelde. « Ik heb er aan gedacht, en er over gesproken met onzen goeden heer, die mijn gedacht ten volle goed keurt. Toekomend jaar zal het lammeken ook groot zijn ; later zullen er andere bijkomen, en zoo zult gij mettertijd een welgevulden stal krijgen. »

De weezen bedankten hun weldoenster met de diepste erkentelijkheid ; vervolgens werd een gunstig plaatsje voor de nieuwe stalbewoners bereid, en toen Juffrouw Brigitta dit naar hun genoegen zag, wenschte zij haar duurbare beschermelingen « goeden nacht » en keerde naar de pastorie terug.

Eenige kippen, door Janneken gekocht, kwamen vervolgens den drempel van de hut opvroolijken, — wat Micken des te meer genoegen deed, daar zij gedurig alléén te huis was, terwijl haar broeder zijn kudde moest gaan hoeden.

Micken verstellde het linnen en de kleederen, en tijdens de lange winteravonden, vlocht haar broeder teenen mandjes, welke het meisje in de naburige stad ging verkoopen ; en daar beiden spaarzaam leefden, werd dit geld zorgvuldig ter zijde gelegd, tot de som aanzienlijk genoeg zou zijn om een geit te koopen.

De edelmoedige dorpspastoor kon zich niet genoeg verheugen over de wijze beslissing, welke hij aangaande zijn jonge beschermelingen genomen had ; en wanneer hij er met Juffrouw Brigitta over sprak, kon deze haar duurbare pleegkinderen geen lof genoeg toezwaaien.

« Ik had het u wel voorzeid, Mijnheer Pastoor, dat die vlijtige kinderen altijd wel uit de voeten zouden geraken, » antwoordde zij met ontroerde stem ; « 't zijn schepselen van

den lieven God, en nimmer zullen Zijn kostbare zegeningen aan hun moedig pogen geweigerd worden. »

« Hun deugdzame moeder moet zich in den Hemel verheugen, wanneer zij hen aldus op den weg van het goede ziet voortschrijden, » hernam de waardige herder, « en gij, Juffrouw Brigitta, hoe zalig moet u het loon zijn, dat de opofferende zorgen, waarmede gij hen omringdet, thans ontvangen ! »

« En uzelve vergeet gij dan, gij edelmoedige man, die het eerst er aan dacht hun de behulpzame hand toe te steken ? » merkte de huishoudster op, met ontroerde stem. « Uw groothartige belofte heeft de arme stervende vertroost in haar laatste oogenblikken, en was ook de grondsteen van het geluk, dat onze twee lieve beschermelingen thans genieten. »

« Kom aan ! kom aan ! Spreek niet met zooveel lof van een daad, welke ieder Christen mensch, met iets of wat gevoel bedeed, in mijn plaats eveneens zou gedaan hebben, Juffrouw Brigitta ! » antwoordde de eerbiedwaardige herder, glimlachend.

Doch de oude huishoudster was zoo spoedig de tong niet geboeid, en lang nog vaarde zij voort met haar hart te ontlasten van de warme bewondering, welke de mensch-lievende daden van haar heer haar inboezemden.

XII.

Intusschen stond het op het kasteel treuriger dan ooit.

Eenige weken geleden, was de heer Moreel van Parijs teruggekeerd. Vermoedelijk had hij zich in de hoop om zijn fortuin te herstellen bedrogen gevonden ; want al de

dienstboden, ter uitzondering van de oude keukenmeid, waren ontslagen; het rijtuig stond te koop, en Celina was, in stede van naar het klooster terug te gaan, heimelijk bij een tante te Aarlen gezonden, om haar opvoeding te voltooien, door als buitenleerlinge een pensioonaat te bezoeken.

Wanneer 's Zondags, de heer en Mevrouw Moreel ter kerke kwamen, hadden zij nog wel hun schoone kleederen van vroeger aan, doch men merkte wel op, dat zij niet zoo hoog meer als vroeger het hoofd opstaken; en dit gaf nog meer voedsel aan de geruchten, die stilletjes aan in de streek verspreid geraakten, als zouden zij met een volledigen ondergang bedreigd zijn.

Ten slotte, — ondanks al de moeite, die zij aanwendden om hun pijnlijken toestand verborgen te houden, — kwam er een dag, dat eenieder hem kennen zou.

Een groote plakbrief, waarop van boven het vernederend opschrift te lezen stond: « Te koop bij rechterlijke verordening » verscheen op de groote ingangdeur; en de kleine jongens van 't dorp kwamen, bij het verlaten van de school, stoeiend er vóór staan om ze te ontcijferen, zonder er eenig vermoeden van te hebben, wat pijnlijks daar voor den rampzaligen eigenaar in opgesloten lag.

« Hoort ge hen, Mijnheer? » zei Mevrouw Moreel, die met haar echtgenoot in treurige stemming op een steenen bank op den voorhof gezeten was. « Ziedaar de belooning van uw gekke daden; onderga er nu de schande van en bedenk wel, dat gij alleen er schuld aan hebt; want, hadt gij naar mij geluisterd, dan zouden wij thans niet moeten vreezen den spot van dit janhagel te... »

« Ben ik niet reeds ongelukkig genoeg, dat gij mij nog onophoudelijk een fout verwijt, die ik zoo goed ken als gij! » viel de kasteelheer haar in de rede, met een smartelijken zucht. « Al dit twisten verandert overigens den toestand

niet, en wij zouden beter doen, liever dan over 't verledene te klagen, ernstig aan de toekomst te denken. »

« De toekomst ! Wat willen wij aanvangen, thans, dat er niets meer overblijft van dit eigendom dan mijn aandeel, » beet de kasteelvrouw hem toe. « Opnieuw handel drijven zou voor ons te schandelijk zijn, en 't zou ons overigens niet gelukken, wegens de verachting, welke onze val te weeg zou brengen. »

« Willen wij naar Amerika trekken, zooals ik u reeds vroeger voorstelde ? Wij zouden immers voordeelig de som kunnen doen gelden, welke u op den verkoop van het kasteel toekomen zal ? »

« Mijn vaderland verlaten ! en zulks, omdat het in uw geest is opgekomen het buitensporige Beursspel te wagen ! » kreet Mevrouw Moreel op een erbarmelijken toon. « Neen, Mijnheer, nooit zal ik mij zulke opoffering getroosten ! »

« Bedenk toch, dat het 't eenige middel is om de kwatongerij te ontvluchten van allen, die vroeger onzen voorspoed benijdden ! » hernam de heer Moreel, in 't gedacht, dat hij daarmee den tegenstand van zijn vrouw overwinnen zou.

« Ik voel geen moed om over iets te denken, » klaagde de kasteelvrouw, haar gerimpeld hoofd op een harer handen latende zakken ; « ik ontwaar niets dan onheil meer in 't verschiet, en het lot van ons arm kind doet mij beven van angst ! »

« Voltooit zij niet haar opvoeding bij mijn oude tante ? » wierp de kasteelheer op. « Reeds kent zij zeer wel muziek en kan goed teekenen ; met zulke talenten, zal zij flink haar brood kunnen verdienen. »

« Ja, met ieders genade af te bedelen, » antwoordde Mevrouw Moreel met bitterheid, « terwijl, wanneer gij naar mijn voorzichtigen raad hadt willen luisteren, zij een voordeelig huwelijk had kunnen aangaan en meesteres van een groot huis zijn. »

Daarop, om aan het geschil een einde te stellen, stond hij op en ging naar binnen.

XIV.

Een maand later werd het kasteel, met de meubelen welke het bevatte, verkocht en begaven de gewezen eigenaars zich bij hun oude tante, om haar een schuilplaats te vragen, in afwachting dat zij tot een besluit zouden gekomen zijn.

De notaris had uitgerekend, dat er Mevrouw Moreel zoowat tien duizend frank slechts zouden overblijven.

Wat zouden zij met zulke geringe middelen aanvangen ?

Dit vroegen zij zich met angst af, terwijl zij hun reispakken deden laden op het bescheiden huurrijtuig, dat zij uit het naburig stadje hadden ontboden.

En telkenmale liepen hun smartelijke overpeinzingen op een twist uit.

Dan, niettegenstaande dit gedurig haspelen, was het gemakkelijk te bemerken, dat Mevrouw Moreel langzamerhand zich liet overhalen door haar echtgenoot, om zijn plan van landverhuizing bij te treden.

Reeds kwam zij tot de bekentenis, dat het beter was het vaderland te verlaten, dan in een streek te blijven, waar men zou gelooven het recht te hebben haar met verachting te beschouwen.

Zoo dat de heer Moreel begon te hopen, dat hij haar eerlang zou kunnen overtuigen van de noodzakelijkheid om dit plan te aanvaarden.

De tante van Aarlen was een oude dochter, die veel te gierig en te preekachtig was dan dat zij het lang ten harent zouden uithouden ; zij wisten zulks wel, en waren dan ook ;

terwijl zij op weg waren naar haar woning, op het middel bedacht om er zoo spoedig mogelijk weg te kunnen.

« Welnu ! dat is wat fraais, niet waar ? nu zijt gij nagenoeg tot den bedelzak gebracht, na een schitterend fortuin bezeten te hebben ! » riep de oude dochter uit, zoodra zij hen zag binnentreden.

« Ik wensch er u geluk mede ; 't is een mooie uitslag, dien ge daar bekomen hebt, en ware ik zoo onvoorzichtig te werk gegaan als gij, dan zou ik thans niet in staat zijn om u en uw dochter een schuilplaats aan te bieden. »

« Ik hoop, tante, dat uw verwijtingen mijn echtgenoot alléén gelden, » hernam Mevrouw Moreel met bitterheid.

« Een vrouw die weinig karakter genoeg heeft om al de gekke denkbeelden van haar echtgenoot in te volgen, heeft het recht niet zich te beklagen, wanneer zij er het slachtoffer van wordt, » hernam op strengen toon de oude tante ; « en ik voel mij zoo geneigd om haar te laken alsof zij de oorzaak van haar ongeluk was. »

De tante was nog volop in gang, toen Celina van haar school terugkeerde.

Deze kon, toen zij haar ouders bemerkte, een vreugdekreet niet onderdrukken ; doch ziende, dat op hun gelaatstrekken verslagenheid en droefheid zichtbaar waren, begon zij te weenen en bewaarde zij het stilzwijgen.

« Kunt gij dan nooit anders dan tranen storten, verdrietig meisje ? » grolde de oude tante, die er niet ontevreden over was, een deel van haar gramschap op het arme meisje te laten vallen. « Ik heb nochtans reeds gezegd, dat mij zulks volstrekt niet behaagt, en ik raad u aan het niet meer te vergeten. »

Dan poogde Celina tegen haar ouders te glimlachen ; zij omhelsde hen met uitstorting, vroeg hun hoe zij 't stelden en ging tusschen hen beiden in zitten, zonder de oogen naar de oude dochter te durven opslaan, welke zij zeer scheen te vreezen.

« Maakt gij nog altijd even veel voortgang in uw studiën, lief kind ? » vroeg de heer Moreel, met teederheid haar de hand vattende, als wilde hij haar troosten over de onrechtvaardige behandeling van zijn tante.

« Ho ! wat dat betreft, zou ik haar veeleer moeten verwijten, dat zij te veel iever heeft, dan haar aanmoedigen om er nog grooteren aan den dag te leggen ! » viel de oude dochter in de rede. « Ik krijg het er van op de zenuwen, wanneer ik haar zoo, uren lang, vóór haar piano zie zitten, met zooveel ernst als moest haar zulks een groote som aanbrengen. »

« Gij zult ons dezen avond eenige stukjes spelen, kind, » hernam de heer Moreel, zonder op het grollen der oude tante te letten. « Het doet mij veel genoegen bij u zooveel aanleg voor de muziek te zien ; want 't is een der schoonste kundigheden, welke men bedenken kan. »

« Ja, als men ze voor zijn plezier beoefenen kan, » hernam Mevrouw Moreel met bitterheid, « doch als men er zijn brood moet mee verdienen, dan is het wat anders. »

« Heb ik, met mijn stiel van kantverkoopster niet meer geld gewonnen dan de beste pianiste er in geheel haar leven zou kunnen verdienen ? » kwam de oude er weeral tusschen, met zooveel trots op haar eigen verdiensten, alsof kant verkoopen zoo wel een talent was als muzikant te zijn. « Maar Mejuffer Celina vindt het gemakkelijker op haar piano te trommelen dan te werken gelijk een vrouw doen moet. Zij zal later zien hoe ver zij 't daarmee brengen zal. »

« Plaag toch het arme kind zoo niet, tante », smeekte de heer Moreel, wien de droefheid, welke op dit oogenblik het aangezicht zijner dochter uitdrukte, zichtbaar deed lijden.

« Ja, keur haar goed, opdat zij, naar uw voorbeeld, er toe kome niet te weten waar zij een onderkomen zal vinden ! » wedervaarde de oude dochter met vinnigheid. « Gij hebt het wèl genoeg aan boord gelegd om u te mogen onthouden van raad te geven. »

De heer Moreel antwoordde slechts met een pijnlijken zucht, en de gedachte, dat hij misschien zou gedwongen worden, zijn arme Celina aan de onrechtvaardige luimen van een zoo booze vrouw blootgesteld te laten, beneep hem het hart zoodanig, dat hij niet meer spreken kon.

Van haar kant, gaf Mevrouw Moreel zich ook wel aan dergelijke treurige gepeinzen over; zij echter liet zich eerder medeslepen door den wrok tegen haar echtgenoot, dan zij rechtzinnig betreurde dat dergelijk lot haar kind beschoren was.

XV.

Sedert een maand reeds was de lente andermaal het dorpje Waldstein komen herscheppen in een overgrooten groenten- en bloemenkorf.

Vroolijk arbeidden de landbouwers op het veld; al spelend en stoeiend liepen de kinderen naar de school, en de nijvere huismoeders spoedden zich hun nederige woning wat op te poetsen, ten einde haar echtgenooten te gaan vervoegen om hun op den akker behulpzaam te zijn.

De schapershut had een ruim aandeel bekomen in de weldaden van dit heerlijk jaargetijde, zoo kwistig met zuivere lucht, met welriekende geuren en harmonie.

't Was een lust te zien met wat behendigheid de twee jeugdige bewoners van dit nederig verblijf er aanvalligheid en fraaiheid wisten neer te strooien, door de zorg, waarmede zij de bloemen van hun tuintje kweekten en de weelderige ranken van den wijngaard, die schier den heelen gevel van hun huisje overdekte.

Witte gordijntjes stoffeerden de twee vensters, en een mooie rozenboom, op die van Micken's kamer geplaatst, wiegde er zachtjes zijn teeder groen en zijn halfgeopende

knoppen, terwijl het lieve hoofdje van het meisje over haar naaiwerk nederboog, om zich even te verheffen, als soms een aardig vogeltje op den appelboom daaromtrent kwam wippen, om haar eenzaamheid door zijn vroolijk gezang te bekoren.

De aanblik van het inwendige der hut stak ook niet meer af tegen de aangename frischheid van buiten.

De wanden, thans overdekt met helderkleurig behangpapier, hadden niet meer dit somber en ongezond uitzicht, dat dezelve korten tijd geleden zoo treurig deed voorkomen; en de eikenhouten meubelen, iederen dag met zorg afgepoetst, schenen er trotsch op te wezen, dat zij aan zulke zorgvolle en ieverige huishoudster toebehoorden.

Het goede Micken had veel verdriet gemaakt over den ondergang van de ouders harer vriendin Celina. Wat van deze geworden was, wist zij niet, en menigmaal had zij daar met droefheid over gepeinsd — toen, op zekeren dag haar broeder, bij zijn terugkeer van het veld, haar glimlachend zei :

« Zou mijn zusje niet heel gelukkig zijn, wanneer ik haar geruststellend nieuws mededeelde over de vriendin, welke zij betreurt ? »

« O, ik zal er u hartelijk voor omhelzen, broeder lief ! » antwoordde het meisje met teederheid.

« Gij weet immers, dat de oude keukenmeid van den heer Moreel een huisje in het dorp gehuurd heeft om er gerust van haar kleine inkomsten te leven ? — Welnu, ik heb die vrouw heden avond ontmoet, en van haar heb ik de bijzonderheden vernomen, welke ik u ga mededeelen. 't Schijnt dat de ouders van Celientje naar Amerika vertrokken zijn om fortuin te zoeken, terwijl zij te Aarlen gebleven is, bij een moei van haar vader, die zich met het voltooien harer opvoeding heeft belast. De oude keukenmeid wist mij niet te zeggen of uw vriendin tevreden is over haar nieuwen toestand ; doch gij schilderdet haar mij

met zulk een liefhebbend en gemakkelijk te bevredigen karakter af, dat het de oude tante voorzeker een genoeg moet zijn haar gelukkig te maken. »

« God zij geloofd ! » jubelde Mieke, haar broeder omhelzend. « Misschien wel komt zij mij den een of den anderen dag bezoeken. Hoe genoeglijk zullen wij samen vrij rondwandelen in onze schoone velden !... »

En blijmoedig en huppelend, stelde zij het avondeten klaar.

Doch, terwijl Mieke zich aldus verblijdde in het gedacht dat haar Celina haar niet werd ontnomen, en in de veronderstelling, dat haar lot zoo gelukkig mogelijk was, vroeg deze, in de treurigste stemming, zich af, of zij lang het martelend bestaan zou kunnen volhouden, dat haar hartelooze tante haar deed ondergaan.

Celina was een dier uitverkoren zielen, die meer den Hemel dan de aarde toebehooren ; en de vijf jaren, welke zij met de goede zuster van het klooster te Aarlen had doorgebracht, hadden dieper nog in haar het Goddelijk gevoel des geloofs en de liefde voor het oneindige schoone ontwikkeld.

Al de daden van haar leven verbond zij aan die heilige gevoelens, en bij voorkeur leverde zij zich over aan de studiën, welke haar voordeelig schenen aan de vereeniging harer ziel met God. Zij minde muziek en zang, als een harmonische weergalm van het verheven bestaan, dat haar ernstige geest ontwaarde, en met een innig genoeg beoefende zij de schilderkunst, omdat zij hoopte weldra de meesterstukken van Rubens, Rafaël Sanzio en andere groote meesters te kunnen nabootsen, en alzoo voortdurend in tegenwoordigheid te blijven van de verheven tafereelen van het leven des Heilands op de aarde, van Zijn dood op het Kruis en Zijn glorievolle Verrijzenis.

Onze jonge lezers weten reeds genoeg van het karakter der oude tante van Celina, om zich een denkbeeld te vormen

van den pijnlijken strijd, dien zij moest onderstaan om in de gevoelens te blijven van die heilige ingevingen, die al haar geluk, al haar hoop waren.

De oude dochter, wier gierigheid haar boosheid evenaarde, had, onder voorwendsel, dat zij niet tegelijkertijd een nicht en een meid kon onderhouden, deze laatste weggezonden en dwong de zachtaardige Celina al de zwaarste zorgen van het huishouden waar te nemen, — wat deze des te pijnlijker was, daar zij, ondanks haar pogen, er niet in gelukte haar tante te bevredigen.

Met het kriecken van den dag stond zij op, om een aantal uren aan haar geliefkoosde studiën te kunnen wijden; doch zoodra de oude heks haar aan de piano hoorde, kwam zij spoedig geloopt om haar bevelen te geven, en vermenigvuldigde die dermate, dat Celina slechts haar vrijheid terug bekwam, als het uur sloeg om naar de kostschool weer te keeren.

Zoodra zij te huis kwam, moest zij aanstonds voor het noenmaal zorgen, de boodschappen doen en allerlei grillen van haar plaagster bevredigen, — zoodat zij slechts haar kamer opzoeken kon, wanneer de oude, het schreeuwen en kijven moede, eindelijk in slaap was gevallen.

Dan opende het arme meisje haar venster, bleef een stond ingekeerd, onder den invloed der zoete majesteit van den nacht en knielde neder om te bidden en om voor haar lijdende ziel, de vertroosting en zegeningen des Hemels af te smeeken.

Vervolgens zette zij zich met iever en vertrouwen aan 't studeeren, steeds Gods tegenwoordigheid voor oogen houdende, als de ingevende straal van al haar daden, — en haar vrome en teedere stem paarde zich zachtjes met de heldere tonen van haar zangerig instrument.

Dat waren oogenblikken van vrede en van geluk!

's Anderendaags moest zij weer de wanluidende stem van haar oude tante hooren en uit de verheven sferen, die haar

waar Vaderland waren, tot de alledaagschheden van dit leven afdalen.

De oude tante bezat ongeveer veertig duizend frank, welke zij, bij geringe sommen, bij kleinhandelaars van de stad had geplaatst; en wanneer het sommigen te slecht ging, om hun renten regelmatig te kunnen afleggen, handelde zij tegenover hen met een hardheid, welke de goede Celina onuitsprekelijk lijden deed.

« Zij zullen wel betalen, tante, wees zeker, » waagde zij soms te zeggen, haar gewone schuchterheid geweld aandoende, in de hoop door haar woorden eenigszins de onverbiddelijke strengheid der schuldeischeres te bedaren.

« Waar bemoeit gij u mede, mejuffer? » antwoordde de tante met toorn. « Ben ik hier geen meesteres in mijn huis? En wanneer ik mijn belangen in gevaar zie, moet ik u raad vragen om ze naar behooren te behartigen? »

De onbarmhartige wijze waarop de oude haar rampzalige schuldenaars behandelde, deed de gevoelige Celina smartelijk aan. Eerlijke lieden zag zij vruchteloos eenige dagen uitstel komen afsmeeken, zonder bij machte te zijn hun eenige hulp te kunnen bieden. — Kon er iets pijnlijkers en grievenders gevonden worden voor een zoo edelmoedig, zoo liefhebbend hart als het hare?...

XVI.

Doch, weldra zou het zoete meisje aan die wreede martelaarschap een einde zien.

Op een Zondag, terwijl de oude tante naar de kerk gegaan was en haar alleen te huis gelaten had, zag zij de keukenmeid harer ouders binnentreden.

« Welhoe! zijt gij het, beste Martha! » jubelde zij, de binnentredende in de armen snellend. « O, wat is dat lief van u, mij te komen bezoeken! »

Doch meer kon zij niet uitbrengen ; tranen verstikten haar stem.

« Zoudt gij hier dan ongelukkig zijn ? mijn beste Juffrouw, » ondervroeg de gewezen keukenmeid, wie het toescheen, dat de gelaatstrekken van het meisje sporen droegen van bittere tranen.

« 't Is een proeftijd dien ik met zoo veel moed, als noodig is, doorstaan zal, beste Martha, » murmelde Celina zuchtend. « Immers, 't zijn mijn ouders, die mij hier geplaatst hebben. 't Is mijn plicht, dat ik mij aan hun wil onderwerpe. »

« Doch zij wisten niet, dat het tot uw ongeluk zou zijn, mejuffrouw, » antwoordde de keukenmeid met levendigheid. « Kenden zij de waarheid, wees zeker, zij zouden de eersten zijn om u af te raden hier langer te blijven. »

« Niemand stelt belang genoeg in mij, om mij een schuilplaats aan te bieden ! » merkte Celina op, het hoofd met treurnis latende hangen.

« Vergeet gij dat ik u zag geboren worden, dat ik u verzorgd heb als mijn eigen kind, wanneer gij nog heel klein waart ? » hervatte de oude Martha met teederheid. « Ik denk nog dikwijls aan dien tijd terug, lieve Juffrouw, en meer dan eens bedacht ik, dat ik, ô ! zoo gelukkig zou zijn, indien ik u kon overhalen om mijn nederig en vredig bestaan te komen deelen. »

« Met de grootste blijdschap zou ik uw edelmoedig voorstel aanvaarden, beste Martha, doch ik vrees dat mijn tante er zich tegen zou verzetten. »

« Is het anders niet ! dan zal ik op haar terugkomst wachten, lieve juffer, » hernam de edelmoedige vrouw op een overtuigden toon ; « en wij zullen eens zien of ik haar niet overreden kan. »

« Och ! zij is zoo koppig, beste Martha ! »

« Koppig ? Dat kan ik ook zijn, en meer dan zij, » hernam de oude keukenmeid glimlachend, « en ik durf wedden, dat zij zal gedwongen zijn toe te geven. »

Juist toen zij dit zei, kwam de tante binnen.

Deze herkende dadelijk de oude keukenmeid van den heer Moreel. Haar voorhoofd betrok als naar gewoonte, wanneer zij zich boos wilde maken, en toornig viel zij uit :

« Wie gaf u toelating om, door uw tegenwoordigheid, mij het buitensporig gedrag te komen herinneren van een neef, dien ik sedert lang had moeten verzaken, in plaats van mij zijn dochter op den nek te laden?... Met een beetje gevoel van wellevendheid, hadt gij moeten begrijpen, dat uw bezoek mij allernaangenaamst zou zijn. »

« Foei ! wat booze vrouw ! » mompelde Martha, de oude dochter met beradenheid in de oogen ziende, oordeelende dat het beter was haar te trotseeren dan een beroep op haar gevoelens te beproeven.

« Welhoe ! gij drijft de onbeschoftheid zoo ver, dat gij mij in mijn huis durft hoonen ! » schreeuwde de tante. « Maak u spoedig van hier, of ik haal de politie ! »

« Ik zal gaan, doch niet anders dan met dit arm kind, dat niet weinig verduren moet bij zulk een helleveeg ! » antwoordde de keukenmeid, Celina bij de hand vattend.

« Ha ! dat is de reden van uw komst ! » riep de oude, terwijl zij op afzichtelijke wijze lachte, zoodanig was haar aangezicht door boosheid verwrongen. « En hoe zult gij haar voeden, bedelares die ge zijt ? Wilt gij met haar op den hoek der straten gaan staan om de hand naar de voorbijgangers uit te steken ? »

« Als het maar naar u niet is, dat wij ze uitsteken, dan moet u dit weinig kunnen schelen, » wedervaarde Martha met vrijmoedigheid.

Daarop deed zij eenige schreden naar de deur, de bevende Celina voorttrekkend.

Doch de oude tante hield haar met geweld tegen.

« Ik ben verantwoordelijk gebleven voor mijn ondankbare nicht, en ik eisch dat gij mij van die verantwoordelijkheid ontlastet, door te beloven, dat gij steeds zult getuigen,

hoe gij mij gedwongen hebt, haar aan u over te leveren, » zei zij op een toon van gezag. « Ik begeer niet, dat eenmaal haar ouders mij zouden komen verwijten, dat ik mijn belofte niet gehouden heb. »

« Ik zal alles getuigen wat gij wilt, » antwoordde de keukenmeid ; « intusschen groeten wij u. »

En, vreezende voor nieuwe tegenwerpingen, haastte zij zich de deur te openen en verliet het huis met Celina, die zoodanig onthutst was, dat zij nauwelijks meer wist wat rond haar omging.

XVII.

Celina's eerste gedachte, toen zij te Waldstein aankwam, was om haar vriendin Mieken te gaan omhelzen.

Deze was bezig met in de omheining de kippen eten te geven. Zoodra zij haar vriendin bemerkte, die met uitgebreide armen naar haar toekwam geloopt, schreeuwde zij het uit van genoegen.

« Celina ! mijn Celina ! » riep zij op een toon van blijde verrassing uit. « Ho ! wat ben ik gelukkig u weer te zien ! »

« Ik kom eindelijk bij u wonen, beste Mieken. Dagelijks zullen wij elkander zien, samen zullen wij werken, samen gaan wandelen. Begrijpt gij, liefste, hoe gelukkig wij zullen zijn ? »

« Zou het waar zijn, beste vriendin ? » riep Mieken met blijdschap uit. « Hoe ! gij hebt er toe kunnen besluiten uw tante te verlaten, ten einde ons dorpje te komen bewonen ? »

« Ik zal u alles, alles vertellen, wanneer wij elkander genoeg zullen gezien hebben om wel verzekerd te zijn, dat wij weerom vereenigd zijn, » zei Celina, haar van aandoening vochtige oogen op haar vriendin vestigende... « Maar liefste, wat zijt ge groot geworden, wat ziet ge er kloek en frisch uit ! » hernam ze met voldoening. « Men kan

't wel aan u merken, dat gij gelukkig zijt in uw nieuw bestaan, en ten zeerste verheugt het mij, dat ik het met u zal deelen; want ik.... heb zooveel geleden in den laatsten tijd!... »

Verwonderd, beschouwde Celina haar vriendin met aandacht, en zooveel treurnis drukte haar aangezicht uit, dat het gemakkelijk te zien was welken indruk dit onderzoek in haar hart teweeggebracht.

Celina bemerkte het en zeide, haar kussend :

« Gij vindt dat ik nog al veranderd ben, niet waar? Doch maak daarom geen verdriet; het verblijf op den buiten en onze zoete vriendschap zullen mij weldra het hartzeer doen vergeten, dat ik onderstaan heb. »

« Uw tante was dus niet goed voor u, arme vriendin? » murmelde Micken met aandoening.

Alsdan verhaalde Celina alles wat zij van haar booze tante had te lijden gehad, en zij besloot met het verlokkelijkste tafereel op te hangen van het lot, dat haar toelachte, nu zij, volkomen vrij, zich met haar geliefkoosde studiën zou kunnen bezig houden.

« Wij zullen mijn piano, mijn boeken, mijn schilderezel, mijn penseelen doen komen, » zeide zij; « ik zal zingen, schilderen in mijn kamertje bij de goede Martha, en kan dat nu allemaal naar mijn smaak schikken. Ho! nu zal ik wel spoedig voortgang maken, — en als mijn arme vader terugkeert, zal hij niet weinig blijde zijn, dat ik het al zoo ver gebracht heb! »

Micken kon maar niet gelooven, dat er op de wereld zulke booze menschen konden zijn als, naar zij hoorde, de oude tante harer vriendin was, en bekwam niet van de pijnlijke verwondering, welke Celina's verhaal bij haar had opgewekt, ondanks de pogingen, welke deze laatste aanwendde, om die treurige indrukken weg te nemen.

« En ik die meende, dat zij u zoo lief moest hebben, — u, die zoo goed en beminnend zijt, » herhaalde zij gedurig.

« Ho ! had ik kunnen voorzien, dat het niet zóó was, sedert lang ware ik u komen halen. »

Na een paar aangename uren van gezellig samenzijn, stond Celina op om de oude Martha te gaan vervoegen, en Mieken, na haar kippen in het hok gedreven te hebben, sloot de deur en deed haar vriendin uitgeleide.

Reeds daalde de zon achter de groenende heuvelen, en deed een lichte avondwind het gebladerte ritselen, om zich daarna te verspreiden over de menigte bloempjes welke, met den kelk ter aarde gebogen, schenen te klagen over de hitte van den dag en te snakken naar de frischheid van den nacht.

« Is dit niet het gunstigste uur voor onze wandelingen ? » zeide Mieken, vroolijk haar arm onder dien van Celina stekende. « Zoo zal ik u elken avond ten uwent vergezellen ; en dan, zoodra gij uw piano zult hebben, zult gij mij voor mijn vriendelijkheid beloonen door een mooi zangstukje ; opgeruimd zal ik dan mijn goeden broeder vervoegen, dien gij ginds te midden zijner kudde ziet, en dan zal ik mij, ho ! zoo gelukkig gevoelen. »

« Omdat de gedachte aan het Opperwezen alle vreugde verlevendigt en alle dingen schooner doet voorkomen, mijn beste Mieken, » antwoordde de ernstige Celina, die steeds aan het Godsdienstig gevoel de talrijke draden van het leven vasthechtte.

Op dit oogenblik zagen zij van achter een boschje Martha naderen, die haar pleegdochter te gemoet kwam, en die met niet weinig genoegen bemerkte, dat Celina er veel vroolijker uitzag dan eenige uren te voren.

« Gij zult ons dikwijls komen bezoeken, niet waar, mejuffer Marie, » zei zij tot deze. « Uw vriendschap zal onze arme Celina veel goed doen. »

« Dat hebben wij elkander reeds beloofd, juffrouw Martha, » antwoordde Mieken ; « en wij houden te veel van

elkander dan dat wij ooit zouden willen onze belofte te kort schieten. »

Beide meisjes omhelsden elkander hartelijk, en daarop scheidden zij.

XVIII.

De goede dorpspastoor toonde zich zeer verheugd, toen Mieken hem denzelfden avond het gelukkig bericht bracht dat haar vriendin was aangekomen.

« Uw vriendschapsbetrekking met dit godvruchtig meisje is best in staat om in uw ziel de edele gevoelens te versterken, welke in uw hart zijn neergelegd, kind lief, » zei hij tot zijn jonge beschermeling. « 't Is mij dus een rechtzinnig genoegen te vernemen, dat de Hemel haar tot u terugvoert. »

Eenige dagen later, begaven beide meisjes, na den ganschen avond in de Schapershut te hebben zitten werken, zich naar de woning van Martha, onderweg met elkaar sprekende over de genoegens van het buitenleven, in Gods lieve natuur.

Celina's piano was aangekomen, en Mieken zou haar dien avond voor de eerste maal hooren spelen ; iets waar zij zich niet weinig genoegen van voorstelde.

Van de muziek kende zij heelemaal niets dan de vroolijke tonen, welke de vogeltjes deden schallen.

Hoe groot was dan ook haar verwondering en verrukking, toen haar vriendin om haar heen de schitterende akkoorden van haar melodieus instrument begon te doen weerklinken, — nu eens klagend als de echo eener diepe smart, dan weer trillend van aandoening als de teedere woorden van een minnend hart, dikwijls helder en frisch als een heilzang, als de genotvolle voorspelling van een aangenaam feest !

Eerst waande zij zich verplaatst in een onbekende wereld, waar alle stemmen harmonievol samenvloeien, om hun

lofzangen ten hooge te doen klinken ; vervolgens dacht zij op hetgeen de eerwaarde herder haar gezegd had nopens de goddelijke liederen der Engelenkoren, — en dit dichterlijk en heilig beeld kwam haar ziel betooveren en haar de vurigste beden ingeven.

Toen Celina het eerste stuk geëindigd had, bezag Micken haar met een godsdienstige bewondering, en kon geen woorden vinden om haar indrukken weer te geven.

« De hemel begunstigde u dus met al Zijn gaven, zoete vriendin ? » murmelde zij, zoodra zij een beetje van haar diepe ontroering was gekomen. « Ik zou nooit geloofd hebben, dat men op aarde iets zoo schoon zou kunnen hooren ! »

« Wilt gij nu dat ik het *Ave Maria* eens zinge, dat ik op muziek gebracht heb ? » vroeg Celina, haar Micken liefderijk omhelzende om haar te bedanken over die gevoelvollen loftuigingen.

« Och ja ! Al had ik u acht dagen lang hooren spelen, dan zou ik u nog smeeken om voort te gaan ! » antwoordde Micken met innig gevoel.

Het *Ave Maria*, door de zoetluidende en zuivere stem van de jonge muzikante gezongen, voerde de vervoering van het gevoelige Micken ten top ; het was haar als zag de Koningin der Engelen zoet glimlachend neer op het harmonisch gebed, dat haar vriendin tot Haar opzond, en tranen van dankbaarheid en liefde vulden haar oogen.

« Zondag is het H. Sacramentsdag, » zei Celina, zoodra zij opgehouden had met spelen. « Zoo wij eens aan Mijnheer den Pastoor een aangename verrassing bereidden, door in 't geheim mijn piano naar het doxaal te doen overbrengen ? Denkt gij niet dat ik hem genoeg zou doen met mijn *Ave Maria*, wanneer ik dit zoo eensklaps zou zingen, zonder dat hij er zich aan verwachte ? »

« Ho ! wat een heerlijke inval, liefste Celina ! » riep Micken met geestdrift uit. « Hoe lief van u, dat gij er aan

gedacht hebt onzen eerbiedwaardigen herder die vreugde te bereiden. »

« Ook reken ik binnenkort dezen *Christus op den Calvarieberg* af te werken, om hem dien aan te bieden, » hernam Celina, een doek onder de oogen van het verbaasde Mieken ontrollende.

« Maar dit schilderij is overheerlijk ! » riep deze laatste in vervoering uit ; « schooner kan het niet zijn, en ik zie niet in wat gij er zoudt kunnen aan verbeteren ! »

« Het kleed van de Moeder Gods is al te lichtblauw, » antwoordde Celina, « en de plooien van den sluier lossen niet genoeg uit ; ook dunkt mij dat de wolken en de lucht een natuurlijker tint vereischen. »

« Ik zou het laten gelijk het is, Celina ; want het is prachtig. »

« Ja, ja, gij hebt gelijk ; het is prachtig, » riep eensklaps de oude Martha uit, die zooeven was binnengetreden, en aan wie Celina haar plan had toevertrouwd. « Wij zouden het Zondag morgen op het koor kunnen hangen om onzen waardigen herder een volledige verrassing te bereiden ; want indien gij er nog aan werken moest, zouden wij genoodzaakt zijn te wachten tot een volgend feest. »

« Welnu, ik beloof u dat het doek tegen Zaterdag avond zal afgewerkt zijn, » antwoordde Celina glimlachend, « en dat ik bovendien een aantal godsdienstige zangen voldoende zal aangeleerd hebben, om die te gelijk met mijn *Ave Maria* op verschillende plaatsen van de Mis en de Vespers uit te voeren. »

« O, wat zal dat heerlijk zijn ! » riep Mieken uit, haar vriendin met dankbaarheid omhelzende.

« En hoe zullen wij met ongeduld dien Zondag afwachten ! » voegde Martha er met blijdschap bij.

Daar intusschen de nacht gedaald was, dacht Mieken op haar broeder, die haar gewis met onrust zou opwachten en spoedde zich huiswaarts.

XIX.

Onze jonge lezers zullen zich verbeelden hoe de heer Granger verbaasd en gelukkig was, toen hij 's Zondags, vóór het altaar nederknielend, alvorens ter processie te gaan, het schoone tafereel, verbeeldende *Christus op den Calvarieberg*, ontwaarde ! te nauwernood kon hij een kreet van bewondering weerhouden, en bleef langen tijd in een zalige verrukking, de oogen gevestigd op de Goddelijke Trekken des Heilands, Wier diepe uitdrukking van smart en liefde zijn hart ten vurigste aangreep.

Van wie die prachtige gift mocht herkomstig zijn, vroeg hij zich niet eens af ; in aanbiddende bespiegeling, overwoog hij het groote Geheim der Verlossing ; en mogelijk zou hij wel in zijn vrome verrukking de aarde vergeten hebben, ware het gelui der klokken hem niet komen verwittigen, dat hij zich bereiden moest om den zegen over de voor het H. Sacrament opgerichte rustplaatsen te gaan geven.

De geloovigen die langzamerhand den tempel vulden, bleken uiteermate aangenaam verrast bij het zien van het schoone tafereel, en poogden blijkbaar te raden wie die de Parochie zulk een prachtig geschenk had gedaan.

De vrouwen stortten tranen bij het zien van de Moeder des Heilands, van smart schier bezwijkend aan den voet des kruises en de mannen bekeken het begeesterd Hoofd van den Christus en prevelden deze schoone woorden der Litaniën : « Jezus, zegen ons !

« Jezus, ontferm U onzer !... »

Eindelijk trad de eerwaarde herder, gevolgd van de vaandeldragers, met het Heilig Sacrament in de groote baan vooruit.

De menigte schaarde zich aan beide zijden of nam achter den sloet plaats als naar gewoonte, en de processie nam een aanvang.

Mieken en Celina gingen naast elkander achter Juffrouw Brigitta en Martha; doch toen de stoet in de kerk terugkeerde, drukte de jonge muzikante glimlachend haar vriendin de hand, en steeg, gelukkig en gezwind, den kleinen trap op die naar het doxaal voerde.

Celina had meenen te moeten wachten tot het Offertorium om haar *Ave Maria* aan te heffen; ook werd tot op dat oogenblik de Mis als naar gewoonte gelezen; doch toen die stond gekomen was waarop de Christen, in ootmoed des harten, zich bereiden moet om zijn ziel Gode te offeren, — dan liet zij een traag en zacht voorspel hooren en eindelijk steeg haar stem harmonisch op om in de harten der geloovigen de zachtste aandoeningen te wekken.

De gevoelige herder trilde alsof eensklaps de Hemel boven zijn hoofd ware opengegaan, om de bekoorlijke zangakkoorden van de Engelen en Heiligen tot hem te laten doordringen, en zijn blikken keerden met liefde terug op het prachtige doek, dat den stervenden Christus voorstelde.

Hij had aanstonds Celina's stem herkend, en geen oogenblik had hij er nu meer aan getwijfeld, of het meisje moest ook het schoone tafereel geschilderd hebben.

« Zegen over u, kind-lief, » prevelde hij met aandoening: « moge God u eenmaal het loon uwer aanminnige deugden schenken !... »

Van hun kant, vroegen de aanwezige geloovigen zich af of die Godgewijde dag niet door de Voorzienigheid was gekozen om eenige wonderwerken te zien vervullen, waar zij getuigen van zouden wezen, en zij hoorden, dat *Ave Maria* met de vroomste oplettendheid aan.

Ook het *Pater Noster* werd door de jonge muzikante uitgevoerd op een wijze, dat de harten moesten doordrongen worden van erkenenis voor onzen Vader die in de Hemelen is, en een aantal andere lofzangen voltrokken die schoone plechtigheid, welke langdurige en zoete herinneringen

zou nalaten in den geest der bewoners van het dorpje Waldstein.

XX.

« Maar, Mijnheer Pastoor, die lieve Juffer Celina is waarachtig een Engel! » zeide Juffrouw Brigitta, wanneer zij, na den Goddelijken dienst haar eerwaarden heer zijn onthijt voorzette. « Haar stem gelijkt niet aan die van andere schepselen, en dit schilderstuk is zoo schoon dat het van de heerlijkheid der Hemelen doet droomen. »

« Dat zijn de uitwerksels van Gods genade, » antwoordde de eerwaarde heer Granger met aandoening. « Als een schitterende ster, doet zij om haar heen het licht en de begeestering stralen, welke zij van Hooger ontvangt, en niets dan wat schoon is en heilig kan zij voortbrengen. »

« Denkt gij niet, Mijnheer Pastoor, dat het goed ware dit lieve kind te gaan bedanken voor hetgeen zij voor de Kerk heeft gedaan? » hernam de oude gouvernante op den eerbiedigsten toon.

« Daar heb ik reeds aan gedacht, Juffrouw Brigitta; ook ga ik er nog vóór de Vespers heen, om zeker te zijn dat ik haar vinde. »

Celina las de oude Martha uit een boek voor, nabij het halfgeopend venster, wanneer het schoone witte hoofd van den herder tusschen het loover verscheen.

Het meisje ging opendoen, en de eerwaarde bezoeker, na gegroet te hebben, zei tot haar al glimlachend:

« Ik kom u gelukwensen, kind-lief, omdat gij uw merkwaardige talenten aan Gods eere wijdt. Gij hebt begrepen, dat dit het edelste gebruik is, dat gij er van kunt maken: ook is uw tafereel een echt meesterstuk, en uw zang een Goddelijke ingeving, die het Geloof en het Gebed in de harten doet ontluiken. »

Celina was er zeer mee verlegen, dat de eerwaarde herder geraden had van wie het schilderij voortkwam; doch spoedig kreeg zij haar zelfbeheersching terug en antwoordde met haar gewone zedigheid:

« Mijnheer Pastoor, uw al te vleierende beoordeeling is mij een kostbare belooning genoeg voor de geringe verdienste, welke ik in die omstandigheid kan hebben, en doet mij hopen op de goedheid der Voorzienigheid, die insgelijks 's menschen daden beoordeelt naar het inzicht, dat dezelve tot doel heeft. »

« Ga voort, kind-lief, ga voort met zorg die kunstvakken, voor dewelke gij zoo veel aanleg hebt, te beoefenen. Ik geloof dat het de wil is van God, en zooveel te meer geluk moet het u wezen, die loopbaan te volgen, daar gij anderen daarin zult kunnen voorlichten, door over hen, zooals heden de weldaden uit te storten met welke de Heer u begiftigd heeft. »

Na een uurtje nog in belangwekkenden kout te hebben doorgebracht, nam de waarde herder afscheid, en de jonge kunstenares, opgewekt door hetgeen hij haar gezegd had, ging met de oude Martha naar haar kamer, en herhaalde nog eens, met een wezenlijk begeesterde stem, de schoone lofzangen, welke zij gedurende de Vespers wilde uitvoeren.

XXI.

Des anderendaags, werkten Celina en Mieken samen in het kamertje van deze laatste, terwijl zij zich vroolijk over de gewichtige gebeurtenissen van den vorigen dag onderhielden.

« Ik krijg daar een gedacht, beste vriendin, » sprak eensklaps de jonge kunstenares: « ik zou u willen piano-les geven: misschien zal men den een of anderen keer er toe besluiten een orgel voor de kerk aan te koopen; eer het zoover komt,

zoudt gij misschien in staat zijn om dit te bespelen, en dat zou zeker niet weinig genoeg doen aan Mijnheer Pastoor.»

« Och kom ! ge gekscheert, Celina lief. Zoo een onwetend meisje als ik ben ! Ik ken niets van de muziek, en zou er wellicht nooit genoeg van kennen om op een piano te spelen, zonder de ooren te verscheuren. »

« Ik ben verzekerd, dat gij het mis hebt, Mieken, en veeleer overtuigd dat gij spoedig voortgang maken zoudt. Deze avond zal ik beginnen met u de noten te leeren ; en wanneer gij die zult kunnen ontcijferen, zullen wij ze op de piano aanleeren en zoo verder, tot ik het genoeg heb te getuigen, dat ik van mijn geliefd Mieken een toekomstige orgeliste voor de parochie van Waldstein heb gemaakt. »

Ditmaal schikte Mieken zich gehoorzaam naar den wensch harer minnelijke vriendin, en scheen er zelfs vrij wel in haar schik mee, dat deze een zoo gunstig denkbeeld van haar aanleg tot de toonkunst had opgevat.

« Gij doet mij daar een hoop opvatten, die mij in verrukking brengt, liefste Celina ! » antwoordde zij, « en ik beloof u dat ik alle mogelijke pogingen zal inspannen, opdat gij in uw verwachting niet bedrogen wordet. »

Het onderhoud der beide meisjes werd hier onderbroken door de oude Martha, die de deur opende en Celina een brief toereikte, welken de postbode zooeven besteld had.

« 't Is een brief uit Amerika, » sprak de oude keukenmeid op vroolijken toon : « eindelijk dus gaan wij vernemen wat er van uw lieve ouders geworden is ! »

Met sidderende hand brak Celina den omslag open, en overliep haastig den brief.

« O wat geluk ! het gaat hun wel ! » riep zij uit, toen zij haar lezing geëindigd had. « Zij schrijven dat zij boven alle verwachting gelukt zijn, en blijft het lot hun voortdurend gunstig, dan is er hoop dat zij, vóór een paar jaar verlopen zijn, hier zullen terug wezen. »

« God zij geloofd ! » murmelde de oude Martha, de handen

samenvouwend, « eensdaags zal mijn zoete Celina geen weeze meer zijn. »

« Hoe zullen zij u liefhebben, goede moeder Martha, na al hetgeen gij voor mij hebt gedaan, » hernam Celina met dankbaarheid ; « gij zult van ons huisgezin deelmaken en ons nooit verlaten. »

De oude keukenmeid begon te weenen bij deze gevoelvolle woorden van haar pleegkind, en het gemoedelijk Mieken omhelsde haar vriendin met zooveel liefde, dat er niet kon getwijfeld worden of het genoeg, dat de gelukkige tijding deze had doen ondervinden, vond weerklank in haar hart.

XXII.

Zooals Celina had voorzien, maakte Mieken snellen voortgang in de toonkunst.

Men kan zich de voldoening van den goeden heer Granger voorstellen, wanneer hij van tijd tot tijd bij Martha aanliep, om de lessen bij te wonen, welke aan zijn jonge beschermeling gegeven werden.

Reeds had hij aan den burgemeester voorgesteld een orgel aan te koopen, en deze had hem beloofd dien wensch aan den Gemeenteraad over te maken, zoodra het noodige geld zou beschikbaar zijn.

Op zekeren dag viel het den Pastoor in, dat op zijn zolder nog een oude piano stond ; hij nam het besluit een stemmer uit de naburige stad te ontbieden : en misschien zou het ding nog wel in goeden staat kunnen gebracht worden.

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Aanstands schreef hij aan een zijner vrienden, om hem te verzoeken zich met de boodschap te gelasten.

Kort daarna begon de stemmer zijn werk, en spoedig was de piano geheel hersteld en nog zeer wel bruikbaar.

Juffrouw Brigitta gaf bevel om de piano naar de Schapershut te doen brengen, en ging zelve vooruit, om getuige te kunnen zijn van 's meisjes vreugde.

« Welnu ! kind-lief, hoe is 't met den schaapstal, die zoo voorspoedig aangegroeid is sedert eenigen tijd ? » vroeg zij bij het binnentreden.

« Heel wel, Juffrouw Brigitta ; er staan al veertien ooen en acht lammeren, » antwoordde Mieken vroolijk ; — ; « dat brengt ons jaarlijks ten minste twee honderd frank op, met den verkoop van de wol alléén. »

« Wel, gij zult spoedig rijk zijn, als het u zoo voorspoedig blijft gaan, vriendjes lief, » hernam de huishoudster met voldoening.

Op dit oogenblik hoorde men op den straatweg het rollen van een rijtuig.

Mieken naderde het venster.

« Wat is het dat daar gebracht wordt ? » riep zij uit, Juffrouw Brigitta beziende, als om haar te ondervragen : « 't Is een meubelstuk... een piano, geloof ik ! »

En zij spoedde zich naar de deur van het tuintje.

De piano was reeds afgeladen.

« Door wie zijt gij gezonden ? » vroeg het meisje aan de twee mannen.

« Door Mijnheer Pastoor, Juffrouw Mieken, » antwoordden zij.

En zij tilden den zwaren last op om hem in huis te dragen.

De eerste gedachte van het gelukkige meisje was Juffrouw Brigitta om den hals te vliegen : — deze, met van geluk stralend gezicht, was zooeven op den drempel komen staan, om al de bewegingen van haar kleine beschermeling met den blik te volgen.

« Die arme piano stond al tien jaar lang zoo treurig op onzen zolder, en Mijnheer Pastoor heeft dien voor u doen herstellen, kind-lief, » zei de huishoudster der pastorij.

Toen de piano in Mieken's kamer was aangebracht en de

voerlieden weg waren, verzocht Juffrouw Brigitta het meisje, dat zij voor haar een stukje spelen zou, waar deze zich met te meer bereidwilligheid toe liet overhalen, dat zij zelve ongeduldig was om te oordeelen over het uitwerksel, dat het muziektuig in haar nederige woning zou teweeg brengen.

« Uitmuntend, 't kan niet beter ! » riep Juffrouw Brigitta uit, van de eerste noten reeds. « Hoe gelukkig zal ons Janneken zijn, als hij u bij zijn tehuiskomst hooren zal, kind ! — En die lieve Juffer Celina dan, wat zal zij verheugd zijn, dat gij een piano hebt !... »

De huishoudster omhelsde Mieken en keerde naar de Pastorij terug.

Weldra verwittigde de klank der belletjes, welke om den nek der ooiën gehangen waren, het meisje, dat haar broeder naderde, en aanstonds ging zij naar haar piano, opdat hij haar zou hooren.

Janneken wist wel, dat zijn zuster les op de piano nam ; doch hij was er ver af te denken, dat zij ooit zulke schoone stukken zou kunnen leeren, als Celina op H. Sacramentsdag had gespeeld.

Hoe groot was dan ook zijn bewondering toen, door de tonen van de piano aangelokt, hij zeer duidelijk een berglied hoorde, dat Mieken van buiten kende !

« Hoe ! zijt gij het, zuster, die zoo mooi speelt ? » riep hij, binnentredende, uit. — « Hoe komt gij aan dat schoon instrument ? »

Dan vertelde Mieken hem alles, en de twee weezen brachten het overige van den avond in voortdurend concert over ; want na twintig maal het hooger bedoeld berglied en andere even schitterende stukken gehoord te hebben, hoorde hij ze nog dikwijls met genoeg opnieuw aan.

XXIII.

Ongetwijfeld had de Fortuin voortdurend Mijnheer en Mevrouw Moreel begunstigd; want geen twee jaar waren verlopen sedert Celina een brief van hen had ontvangen, toen zij op zekeren dag te Waldstein terugkeerden.

Celina was overgelukkig, zooals men wel denken kan, en Mijnheer Moreel kon niet genoeg zijn genoegen uitdrukken, dat zijn dochter er zoo gezond en kloek uitzag, en dat zij zulken wonderbaren voortgang in de muziek had gemaakt, gedurende zijn afwezigheid.

Het karakter der gewezen kasteelheeren scheen een algeheele verandering ondergaan te hebben; — vriendelijk tegenover eenieder, waren zij er niet meer op uit om zich te doen gelden, ofschoon zij zoo gelukkig geweest waren, hun fortuin te herstellen op dezelfde hoogte omtrent, als zij was op het tijdstip, dat zij het kasteel hadden aangekocht.

Hun plan was dit eigendom terug te koopen en hetzelfde te doen opbrengen eer als pachters dan als kasteelheeren.

De lustboschjes en de wijde bloemperken zouden tot moestuin of tot kunstmatige weiden herschapen worden, en talrijke koppen hoornvee zouden in de stallen het prachtpaard vervangen, waar zij vroeger zoo trotsch op waren.

De goede Celina verheugde zich over die verandering, welke met haar ouders geschied was, en hield niet op hen aan te moedigen tot volharding in hun lofwaardige inzichten.

Daar het zoogenaamde kasteel niet verhuurd was geworden sinds Mijnheer en Mevrouw Moreel hetzelfde verlaten hadden, stemde de kooper, die het slechts vijf en twintig duizend frank betaald had, er in toe, er zich voor den zelfden prijs van te ontmaken; binnen min dan een maand tijds kon het gezin Moreel dus zijn oud eigendom weer betrekken.

Desniettenstaande, ondanks het geluk dat Celina onder-

vond, nu zij weer de zorgen van vader en moeder genoot, was 't gemakkelijk te bespeuren, dat zij een ander bestaan droomde en dat haar inzicht niet was om in de wereld te blijven.

Steeds had zij een zoo zoet aandenken bewaard van haar verblijf in het klooster, en het kalm en ingetogen kloosterleven strookte zoo wel met de hemelsche strekkingen harer ziel, dat zij ernstig er aan dacht haar ouders de toelating te vragen om den sluier aan te nemen.

Aan haar Mieken en aan den eerwaarden heer Granger had zij haar plan bekend gemaakt; beiden hadden het goedgekeurd; ook wachtte zij nog slechts op het gunstig oogenblik om er aan vader en moeder van te spreken.

Zooals men vermoedt, had de goede Martha haar bediening als keukenmeid bij haar oude meesters hervat, en nooit had zij zich meer genegen gevoeld om hun belangen te behartigen als nu zij ondervond, dat zij tot redelijker gevoelens waren gekomen.

« Weet gij, beste vriendin, » zei de heer Moreel op zekeren dag tot zijn vrouw, « in wie ik het meest vertrouwen zou stellen om onze veeteelt, onzen tuinbouw te besturen? — Welnu! dat is in dien jongen schaper die, zonder andere middelen dan zijn vlijt, er toe geraakt is om zich en zijn zuster, tot een stand zoo gelukkig als het kan, op te werken. Willen wij hen bij ons laten komen? Zij zouden met Martha, volstaan om ons huis in te richten; aldus zouden wij verzekerd zijn door eerlijke en verkleefde lieden omgeven te zijn. Den schaper en zijn zuster zouden wij de schapen, de geit en de kippen afkopen, en ik ben overtuigd dat zij niet boven de zes honderd frank 's jaars zouden rekenen voor al de diensten, welke zij ons zouden bewijzen. »

« Gelast onze Celina met hun uw aanbiedingen te doen, » antwoordde Mevrouw Moreel; « zij zal dat beter schikken dan wij, en het jonge Mieken, die veel van haar houdt, zal

er gemakkelijker toe overkomen, indien 't haar vriendin is, die het voorstel doet. »

« Gij hebt gelijk, vrouw, » hernam de heer Moreel met voldoening ; het lieve kind is in haar kamer, ik ga meteen tot haar ; zij zal misschien onmiddellijk weten te zeggen of ik hopen mag die brave jongelieden in onzen dienst te krijgen.

XXIV.

Wie een jaar later het dorpje Waldstein bezocht had, zou het kasteel niet meer herkend hebben in die wijde huizing der familie Moreel.

Het voorhof wemelde van kippen, eenden, en vee van allen aard, en de tuinen lieten niets te wenschen over, onder oogpunt van overvloed en verscheidenheid van moesplanten.

De velden waren overdekt met zware halmen en aard-appelen ; overal groen en bloemen.

De zoete Celina was volgens haar wensch, als proefkloosterlinge, en leerares van muziek voor de leerlingen der kostschool, in het klooster van Aarlen getreden.

Janneken en Mieken hadden de aanbiedingen hun door den heer Moreel gedaan, aanvaard, en legden de grootste vlijt aan den dag bij de verschillende bezigheden, welke hun toevertrouwd waren.

De dorpskerk, die een volledige herstelling had ondergaan, was versierd met een orgel, en Mieken bespeelde het elken Zondag, niet zonder talent — wat den heer Granger verrukte en de goede Juffrouw Brigitta tranen van aandoening deed storten.

